COMPENDIVM

GRAMMATICÆ GRÆCÆ IACOBI CE-
PORINI, IAM TERTIVM DEIN-
TEGRO AB IPSO AVTHORE
ET CASTIGATVM ET
LOCVPLETATVM.

CHRISTOPHORVS FROSCOVER
Graecae linguę candidatis S. D.

EN vobis, adoleſcentes ſtudioſi, Grammaticę Iacobi Ceporini compendium denuo reuiſum, auctum atq; accuratiſsime elaboratum, opuſculum breue quidem, at in quo parum vel nihil, quod ad Gręcę linguę rudimenta attinet, deſideretur. Imò quo doctiores etiam (ſi penitus introſpexerint) & iuuentur & delectentur. Sapit enim omnino authoris ſui ingenium, ut plus habeat in receſſu quàm fronte promittat. Proinde non eſt vt id vobis magnopere commendemus, commendent ſua, quàm poſſint maxime, alii οἷς φθόνος οὐχ ἔνεστι.

Vos exemplaria Gręca.

Nocturna verſate manu, verſate diurna.

TIGVRI, Anno M. D. XXVI.

IACOBI

CEPORINI COMPENDIVM

Grammaticæ Græcæ.

LITERÆ gręcæ ſunt α. β ϐ. γ ϒ. δ Δ. ε. ζ. η. ϑ θ. ι κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π ϖ. ρ. σ ς. τ. υ. φ. χ. ψ. ω.

Litera

Vocales longæ, η ω. Breues, ε, ο. Nūc longę nunc breues. α. ι. υ Mutabiles, α. ε. ο. & α. ε. in η quidē tranſeunt, ο vero in ω.

Vocales

Diphthongi proprie, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Improprie, ᾳ ῃ ῳ ηυ. υι. puncto ſubtus ι ſignante.

Diphthōgi.

Conſonantes mutabiles, mutæ & ſibi inuicem op poſitę, tenues, κ. π. τ. mediæ, γ β. δ. denſę, χ. φ. ϑ. Immutabiles & liquidæ, λ. μ. ν. ρ. Duplices, ζ. ξ. ψ. quarum ζ ex σσ vel σδ, ξ ex κσ γσ vel χσ, ψ ex πσ βσ vel φσ analogice conficiuntur.

Conſonantes.

Accentus acutus ´ grauis ` circumflexus ˜. Acutus locum habet in vltima, penultima, & antepenultima ſyllaba. ϑεός λόγος. ἄνϑρωπος. Circumflexus in vltima & penultima tantum, πλακοῦς δῶμα. Grauis in omnibus ſyllabis intelligitur, quibus nec acutus inſidet neque circumflexus, vt in περιποιούμεϑα περιποιεῖται omnes ſyllabæ grauantur, pręter ου & ει. nunquam vero pingitur, niſi acutus finalis, propter conſequentiam alterius dictionis vertatur in grauem, vt ϑεὸς ἡμῶν. Omnis autem acutus finalis in ſermonis contextu vertitur in grauem, præter τὶς interrogatiuum. Item dictiones ſecundum variam ſusceptionem accentuum, variis nominibus inſigniuntur hoc modo.

Accētus

In οἶκον δὲ τοῖσι δέοι ulti mę ſyllabę aduē tiuę ſunt

θεός.	ὀξύτονον
λόγος.	παροξύτονον καὶ βαρύτονον.
ἄνθρωπος.	προπαροξύτονον καὶ βαρύτονον.
πλακοῦς.	περισπώμενον.
δῶμα.	προπερισπώμενον καὶ βαρύτονον.

Canones generales de accẽtibus.

Vltima ſyllaba exiſtente lõga, accẽtus nequit eſſe in antepenultima, ſed in penultimam transfertur ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Excipiuntur Attica, ut μενέλεως πόλεων. Circunflexus ſuper ſolam natura longam reſidet, acutus uero uel grauis ſuper quãlibet. Accentus ex regulis ſpecialibus (de quibus infra) ſuper penultimam longam cadens, breui exiſtente ultima, erit circumflexus, ἦδος, longa uero, acutus, ἥρως. Item αι οι diphthongi cum finiunt dictiones, pro breuibus habentur, λέγεται, μοῦσαι, ἄνθρωποι, οἶκοι, praeſertim in optatiuis & aduerbiis γηθήσαι gauiſus fuiſſet, γηθῆσαι gauiſum eſſe, οἴκοι domi. πάλαι tamen & πρόπαλαι αι corripiunt. Ex acuto & graui in contractione fit circumflexus, νόος νοῦς, ποιόομεν ποιοῦμεν.

De contractiõe

Fit autem contractio, quãdo duę uocales ſine media conſonante cõcurrunt, & prior breuis eſt. Nam priore exiſtente longa, nulla fieri poteſt cõtractio cõmunis βασιλῆος: niſi rariſsime apud poetas, ἥρωες, ἥρως ἔϊες υἷες. Contrahuntur itaque.

Formæ cõtractionum.

αα εε in α. αἰ in ᾳ. αο οα in ω.
εα εε in ſingulari & duali nominum in η. in plurali maſculinorum in ει, neutrorum in η. εε alibi ſemper in ει. εϊ in ει. εο οε οο in ου. οϊ in οι ια ιε ιι in ι. υα υε in υ. Et longa uocali ſequente vel diphthongo, in eãdem prior occulitur in nominibus quidem, vt ἀληθέων ἀληθῶν, ἀληθέοιν ἀληθοῖν. In verbis vero non raro fallit, vt ſuo loco videbitur.

Omnis ɔtractio parit ſyllabã longam

Spiritus

Spiritus qui ſuperſident cuilibet vocali initiali vel conſonanti ρ, tenuis ᾿ denſus ῾, Et υ ρ quidem capi-

tales ſemper denſo, reliquę vero vocales nunc tenui nunc denſo ſpiritu ſignantur, quod vſu quàm præceptis facilius addiſcitur. Etiam ῥ in medio dictionis cū geminatur, primum tenui, ſecundum denſo ſpiritu ſignari conſueuit, ἐπίῤῥημα. Denſum ſpiritum Latini per ſignum h exprimunt, ἥρως heros, vel conſonantem ſ ὑπὲρ ſuper. ὗς ſus, ἕρπω ſerpo, ἕξ ſex. rarius per u conſonantem, ἑσπέρα veſpera.

Aeoles denſum ignorát

Apoſtrophus

Apoſtrophus, tenuis ſpiraculi figurā habens. inſidet literæ finali, & nota eſt alicuius vocalis vel diphthongi in calce reuulſæ, ἀπὸ αὐτοῦ. Poſt apoſtrophū decidunt α. ε. ι. ο. αι. οι. breues, proxime vocali ſequente, αἴσαντα αἴσαντ᾽ ἔπληξε. λέγετε, λέγετ᾽ ἄνδρες. λέγοιντο, λέγοιντ᾽ ἄν. αὔσαντι, αὔσαντ᾽ ἔδωκε. βούλομαι, βούλομ᾽ ἐγώ. σοι, καὶ σ᾽ ἐγώ.

Etiam conſonans tenuis ante apoſtrophum vertitur in ſuam denſam, uocali denſa ſequente, ἀπὸ, ἀφ᾽ ἡμῶν κατὰ καθ᾽ ἡμῶν, καὶ χ᾽ ὡς. Idem fit in compoſitione, ἀπὸ ἡμέρα, ἐφήμερος. κατὰ ὁρῶ, καθορῶ. καὶ ἡμέρα, καχήμερος. Inſuper ſi duæ dictiones per cranſin fuerint commixtę, ſignatur craſis apoſtropho, τὸ ὄνομα, τοὔνομα, τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὸ ἱμάτιον θ᾽ ἱμάτιον.

Partes orationis

Partes orationis ſunt, articulus, nomen, verbū, participium, pronomē, aduerbiū, præpoſitio, coniunctio.

numerus

Numerus diuiditur in ſingularem de vno, dualē de duobus, pluralē de duobus pluribus ue loquentē.

Caſus

Caſus ſunt, nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus & vocatiuus. Ablatiuo, cuius vſum complent cęteri obliqui, Græci deficiunt.

Canones flectēdi vniuerſalis.

Dualis numeri, nominatiuus, accuſatiuus, & vocatiuus ſimiles ſunt: etiā genitiuus & datiuus: itē nominatiuus & vocatiuus plurales. Genitiuus pluralis finit in ων. Nominatiuus accuſatiuus & vocatiuus neutri generi ſimiles ſunt in omni numero, & plura-

liter finiunt in α. Item genitiuus & datiuus adiectiui neutri generis, ſingularis ac pluralis numeri, & dualis numerus in totum, ſimiles ſuis maſculinis.

DE ARTICVLO CAP. I.

ARTICVLI diuiduntur in præpoſitiuos & ſubiunctiuos, carent vocatiuis, & flectuntur ſic.

Prępoſitiui maſculini ſingulares, nominatiuo ὁ, genitiuo τοῦ, datiuo τῷ, accuſatiuo τὸν. Duales, nominatiuo & accuſatiuo τώ, genitiuo & datiuo τοῖν. Plu. nominatiuo οἱ, gtõ τῶν, datiuo τοῖς, accuſatiuo τούς.

Prępoſitiui

Fœminini ſin. ἡ. τῆς. τῇ τὴν. Dua. τά. ταῖν. Plu. αἱ. τῶν. ταῖς τάς.

Neutri ſing. τὸ. τοῦ. τῷ. τό. Dual. τώ. τοῖν. Plu. τά. τῶν. τοῖς. τά.

ὧ cũ tenui ad. uerbiũ ē

Ex prępoſitiuis ſubiunctiui fiunt, litera σ ipſi ὁ ſubnexa, & reliquis ablata τ capitali, etiam prępoſitiuis à vocali inchoantibus, qui accentum non habent, accentu ſuperiniecto, ac denſo pręfixo ſpiritu.

Subiunctiui

Subiunctiui maſc. ſing. ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. Dua. ὥ. οἷν. Plu. οἵ. ὧν. οἷς. οὕς.

Significat⁹ articulorũ.

Fœm ſing. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. Dua. ἅ. αἷν. Plu. αἵ. ὧν. ἅς.

Neutri ſin. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. Dua. ὥ. οἷν. Plu. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

Præpoſitiui per ſe nihil ſignificant, ſed nominibus quę ſine articulo uaga & dubia ſunt, pręfixa, certificant emphatice, vt εἶπε δὲ μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον. ſcilicet Gabrielem. & ὅτι ἄνδρα οὐ γινώσκω, non Ioſeph maritum, ſed uirum quemlibet. Tametſi nonnunquam citra emphaſin ſolum decoris gratia adhibeãtur. Etiam cum δὲ uel γε Paragogis compoſiti, demõſtratiui fiunt, ὅδε ὅγε hic, τοῦδε huius Attice ὁδὶ τοδὶ hic hoc. Non raro ſine δὲ γε Paragogis apud poetas, καὶ τὰ pro καὶ τάδε uel ταῦτα. Alias cum μὲν & δὲ diuiſionibus ancillantur ὁ μὲν ὁ δὲ, hic quidem, ille ue-

το, τῦ μὲν, τῦ δὲ, huius quidem, illius uero. οἱ μὲν οἱ δὲ uel poetice τοὶ μὲν, τοὶ δὲ, hi quidem, illi uero. & aduerbialiter τὰ μὲν, τὰ δὲ, uel τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim uero. Quandoq; poetis interrogatiua, infinita uel aduerbia ſunt, τῷ cui, alicui, τό δὴ quapropter. Subiunctiui nominum ſuorum præcedentium relatiui ſunt, & γε uel τις ſibi ſubnectunt ὅς γε ὅς τις qui. Quandoque præpoſitiui poſtpoſiti idem poetis quod ſubiunctiui ſignificant βίος τὸν γαῖα φέρει, pro ὅν. Etiam ὅς pro οὗτος, ὃ pro οὗτος uel τοῦτο, ἣ pro αὕτη, αἳ pro αὗται, οἳ pro οὗτοι poetica ſunt.

DE NOMINE CAP. II.

DECLINATIONES nominum ſunt quatuor, tres priores æqueſyllabæ & creſcens ultima.

PRIMA maſculinorum in ας eſt, ὁ αἰνέας, & maſculinorum uel communium in ης, ὁ χρύσης, ὁ ἡ λῃστής. Ea flectis in duali & plurali, ſicut articulum fœmininum, in ſingulari uero genitiuum in ου, datiuum in uocalem finalem recti ſubſcripto ι, accuſatiuum in uocalem recti cum ν, quod commune eſt tribus declinationibus prioribus, uocatiuum in uocalem recti, Attice uero ſemper uocatiuus nominatiuo ſimilis eſt. Prima nominũ declina.

ὁ αἰνέας, τοῦ αἰνέου, τῷ αἰνέᾳ, τὸν αἰνέαν, ὦ αἰνέα. τὼ ὦ αἰνέα, τοῖν αἰνέαιν, οἱ ὦ αἰνέαι τῶν αἰνεῶν, τοῖς αἰνέαις, τοὺς αἰνέας. Paradigmata

ὁ χρύσης, τοῦ χρύσου, τῷ χρύσῃ, τὸν χρύσην, ὦ χρύση, τὼ ὦ χρύσα, τοῖν χρύσαιν, οἱ ὦ χρύσαι, τῶν χρυσῶν, τοῖς χρύσαις, τοὺς χρύσας.

Dorice ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα, τῷ χρύσᾳ, uel τῷ χρύσα, (Nam ι ſubſcribendum Dores negligunt) τὸν χρύσαν, τῶν χρυσᾶν. Ionice, ὁ αἰνέης, τοῦ αἰνέω uel αἰνέω poetice. τῷ αἰνέῃ, τὸν αἰνέην uel αἰνέα Variant dialecti. Dores uertũt ſ

α. Iones α ιιι κ

εα, τῶν αὐνεέων, τοῖς αὐνέῃς αὐνέαισι vel αὐνέῃσι. Aeolice τῶ αὐνέαο, τῶν αὐνεάων. Etiam plura in ας flectuntur Doricè abiectione σ in communi lingua vt ὁ χρυσολωρᾶς, τῶ χρυσολωρᾶ, ὁ θωμᾶς, τῶ θωμᾶ, ὁ λουκᾶς τῶ λουκᾶ, ὁ κηφᾶς τῶ κηφᾶ

Notio ꝭ vocatiuo ſingulari.

Item nomina in της vocatiuū in α breuem finiunt ὁ μητιέτης ὦ μητιέτα, ὁ ἱππότης ὦ ἱππότα, ſic in πης poetica, ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα, ὁ αἰγυνόπης ὦ αἰγύοπα. & gentilia ὁ σκύθης ὦ σκύθα. Item compoſita à verbis μετρῶ πωλῶ τρίβω, ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα, ὁ βιβλιοπώλης ὦ βιβλιοπῶλα, ὁ παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα. Sępe etiam vocatiuus pro nominatiuo ponitur apud poetas, ὁ μητίετα, ὁ ἱππότα. ὁ αἰγύοπα

Secūda declinatio

SECVNDA fœmininorum eſt in ά vel η, quæ flectes in vniuerſum ſicut articulum fœmininū, facto ſaltem accuſatiuo ſingulari in vocalem recti cum ν, & vocatiuo nominatiuo ſimili.

Paradigmata

Η ὦ μοῦσα, τῆς μούσης, τῇ μούσῃ, τὴν μοῦσαν. τὰ ὦ μούσα. ταῖν μούσαιν. αἱ ὦ μοῦσαι. τῶν μουσῶν. ταῖς μούσαις, τὰς μούσας.

Η ὦ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. τὰ ὦ τιμά. ταῖν τιμαῖν. αἱ ὦ τιμαί. τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς.

Notio ꝺ accētib⁹

In declinationibus ęquiſyllabis accentu vltimam incidente, in genitiuis & datiuis circumflexus eſt, in aliis caſibus acutus. Item genitiuus pluralis ſubſtantiuorum primę & ſecundę declinationis, vltimam circumflectit, pręter ὁ χλούνης τὸν χλούνων, ὁ χρήστης τῶν χρήστων, ἡ ἄφυα τῶν ἀφύων.

Variant dialectici.

Dores vertunt η in α etiam in articulis. ἁ τιμά. τᾶς τιμᾶς. τᾷ τιμᾷ. τὰν τιμάν. in genitiuo plurali τᾶν τιμᾶν. Iones τῶν uel τέων μουσέων. ταῖς τοῖς ταῖσι vel τῇσι μούσῃς μούσαισι vel μούσῃσι. Aoles τᾶν uel τάων μουσάων.

Notio ꝺ gtō &

Nomina in α purum, δα, θα, vel ρα, in genitiuo & datiuo ſingulari α ſeruant, ἡ ἱστορία, τῆς ἱστορίας, τῇ ἱστο-

ῥίας. ἡ λήδα, τῆς λήδας, τῇ λήδᾳ. ἡ κιωαῦθα, τῆς κιωαῦθας. ἡ ἥρα τῆς ἥρας. Ionice tamen ἡ ἱσορίη τῆς ἱσορίης τῇ ἱσορίῃ ἡ ἥρη τῇ ἥρης. Quędam etiam in α purum contrahuntur, vt ἡ ναυσικάα ναυσικᾶ, τῆς ναυσικάας ναυσικᾶς, τῇ ναυσικάᾳ ναυσικᾷ. — datiuo ſingulari

TERTIA maſculinorum & fœmininorum in ος eſt, ὁ λαός, ἡ ὁδός, ea flectis ſicut articulum maſculinum, uocatiuo formato in ε. Et neutrorum in ον, τὸ ξύλον, quæ flectis inſtar articuli neutri. — Tertia declinatio

Ο λαός, τοῦ λαοῦ, τῷ λαῷ, τὸν λαόν, ὦ λαέ, vel λαός Attice. τὼ ὦ λαώ, τοῖν λαοῖν. οἱ ὦ λαοί. τῶν λαῶν. τοῖς λαοῖς, τοὺς λαούς. ἡ ὁδός, τῆς ὁδοῦ, τῇ ὁδῷ. τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου, τὰ ξύλα. &c. — Paradigmata

Ionice τοῦ τοῖο λαοῖο, τοῖν τοιῖν λαοιῖν, τοῖς τοῖσι λαοῖσι. Dorice & Attice migrat ο in ω, abiecto υ, ſi occurrat, quia cum ω non coit in diphthongum, ι vero ſubſcripto, vel etiam Dorice neglecto & penultima longa correpta, quia vltima breuis producitur, ὁ ναὸς νεώς, ὁ λαὸς λεώς, τὸ ἀνώγεον ἀνώγεων. ſic igitur flectis λαὸς Attice, ὁ ὦ λεώς τοῦ λεώ, ſicut τοῦ ἀπολλῶ, vel τοῦ λεῶο poetice. τῷ λεῷ τὸν λεών (uel λεώ ſine ν apud antiquiores Atticos, ſicut τὸν λαγώ, τὴν κῶ, τὴν κέω) τὼ λεώ, τοῖν λεῷν, οἱ ὦ λεῴ, τῶν λεῶν, τοῖς λεῷς, τοὺς λεώς. ſic ἡ ἅλως τῆς ἅλω τῇ ἅλῳ. τὸ ἀνώγεων τοῦ ἀνώγεω τῷ ἀνώγεῳ, in plurali τὰ ἀνώγεω, non ἀνώγεα. — Variant dialecti. Quidã τοῦ λεῶ cũ acuto: & λεῶο cum ſubiecto à λαοῖο Ionice.

Pauca in ος huius ordinis, vt ἡ κόπρος νῆσος νόσος fœminina ſunt, innumera uero maſculina. Et heteroclyta quędam, ὁ δίφρος τὰ δίφρα, ὁ τάρταρος τὰ τάρταρα. At in ος neutra quartæ declin. ſunt. Quędam in εος parum cõtrahuntur, ὁ νόος νοῦς. τοῦ νόου νοῦ. τῷ νόῳ νῷ. τὸν νόον νοῦν, ſic ἀλκίνοος ἀντίνοος, ἀλκίνους ἀντίνους. &c.

QVARTA nomina creſcentia omnium generum complectitur. — Quarta declinatio. Paradigmata

Ο ὦ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα. τὼ ὦ ἥρωε. τοῖν

ἡρώοιν. οἱ ὦ ἥρωες. τῶν ἡρώων. τοῖς ἥρωσι, τοὺς ἥρωας.

ἡ ὦ φιλότης, τῆς φιλότητος, τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. τὼ ὦ φιλότητε. ταῖν φιλοτήτοιν. αἱ ὦ φιλότητες. τῶν φιλοτήτων. ταῖς φιλότησι. τὰς φιλότητας.

τὸ ὦ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι τὼ ὦ βήματε. τοῖν βημάτοιν. τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι.

Sic ultima ſyllaba genitiui ος eſt, datiui ι. & cætera. Penultima autem uariat ſecundum uarias terminationes ſequentes.

Terminatiões masculi. & fœmininæ ας — Maſculina in ας παροξύτονα flectuntur per αντος, ὁ θόας τοῦ θόαντος (uel Dorice apud poetas ὁ θόας τοῦ θόα) prƺter ὁ μέλας τάλας λάας, τοῦ μέλανος τάλανος λάαος, contracte λᾶος, & ὁ μέγας τοῦ μεγάλου heteroclytum. Eſt quando Aeoles per auxeſin rectis ι addunt, ὁ θόαις μέλαις τάλαις. Fœminina ὀξύτονα ſunt, & flectuntur per αδος, ἡ λαμπὰς τῆς λαμπάδος.

ης — ης ſubſtantiua per ητος, ὁ πένης κρης, τοῦ πένητος κρητός. κρητί. κρῆτα. κρῆτε. κρητοῖν. κρῆτες. κρητῶν. κρησὶ, κρῆτας.

Notio d accẽ.ib⁹ — Genitiui & datiui biſyllabi quartę flectionis ultimam ſemper accentuant, exceptis participiis, ὁ ὢν τοῦ ὄντος τῷ ὄντι. Item genitiuis τῶν παίδων τρώων φώτων θώων δᾴδων πάντων τοῖς πᾶσι. Dorice tamen παιδῶν παντῶν τρωῶν. Adiectiua, uel propria compoſita flectuntur per εος, & contrahuntur hoc modo, ὁ ἀληθὴς ἀριστοφάνης, τοῦ ἀληθέος ἀριστοφάνεος, ἀληθοῦς ἀριστοφάνους. τῷ ἀληθέϊ ἀληθεῖ. τὸν ἀληθέα ἀληθῆ (recto in ης purum terminante, Accuſatiuus tàm in α quàm in η contrahitur, ὁ ἀφυὴς τὸν ἀφυέα ἀφυῆ uel ἀφυᾶ) τὼ ἀληθέε ἀληθῆ. τοῖν ἀληθέοιν ἀληθοῖν. &c. Attici quoq; hęc propria in ης ſub prima declinat. flectunt, ὁ ἀριστοφάνης. τὸν ἀριστοφάνην. ὦ ἀριστοφάνη οἱ ἀριστοφάναι. τοὺς ἀριστοφάνας.

ις — ις per ιδος uel ιος, ὁ πάρις τοῦ πάριδος uel πάριος.

Quædam per ιος flexa variant dialectis, & inſignatis caſibus contrahuntur, ὁ ὄφις τοῦ ὄφιος communiter, ὄφεος Ionice. τῷ ὄφι, ὄφεϊ, ὄφι ὄφει, οἱ ὄφιες ὄφεες, ὄφις ὄφεις. τοὺς ὄφιας ὄφεας, ὄφις ὄφεις. ſic ἡ πόλις, τῆς πόλιος πόλεος πόληος πόλεως. τῇ πόλιϊ. &c. Attice τοῦ ὄφεως τῆς πόλεως. τοῖν ὄφεοιν, τῶν ὄφεων πόλεων. Item ὁ ὄϊς ὄϊος. τοῦ ὄϊος οἶος. οἱ ὄϊες ὄϊες, ὄϊς uel ὄϊς. Sic φθοῖς φθοῖς.

ὁ ἡ ὄρνις, τοῦ ὄρνιθος uel ὄρνιος. τοῦ ὄρνιχος Dorice paſſim. οἱ ὄρνιθες ὄρνιες ὄρνις. ὁ ἡ παῖς τοῦ παῖδος contracte παῦς παιδός. ἡ χάρις τῆς χάριδος χάριτος uel χάριτος. ἡ δαΐς τῆς δαΐδος τῇ δαΐδι per apocopen τῇ δαΐ.

εις pluriſyllaba per εντος, ὁ χαρίεις πλακόεις σιμόεις, τοῦ χαρίεντος πλακόεντος σιμόεντος, uel contracte abiecto ε & οε, conſtrictis in ου, ὁ πλακοῦς σιμοῦς, πλακοῦντος σιμοῦντος. &c. Monoſyllaba per ενος, ὁ κτεὶς εἷς, τοῦ κτενός ἑνός. præter ἡ κλεὶς, τῆς κλειδὸς, τὴν κλεῖδα, uel κλεῖν, αἱ κλεῖδες uel κλεῖς.

υς adiectiua per εος, ſubſtantiua per υος, ὁ ἡ δῦς βότρυς. τοῦ ἡ δέος βότρυος. τῷ ἡ δεῖ ἡ δεῖ. οἱ ἡ δέες βότρυες ἡ δεῖς βότρυς. præter ὁ ἔπηλυς νεήλυς, τοῦ ἐπήλυδος νεήλυδος. Et ὁ πέλεκυς πῆχυς πρέσβυς, τοῦ πελέκεως πήχεως πρέσβεως, quæ Attica ſunt. Item ἡ χλαμὺς κόρυς, τῆς χλαμύδος κόρυθος. υς

Ους per οος, ὁ ἡ βοῦς, τοῦ βόος, οἱ βόες βοῦς, τοὺς βόας βοῦς (non βῶς, quia Accuſatiuus pluralis huius flexionis ſemper inſtar ſui Nominatiui conſtringitur) excipe ὁ ὀδοὺς πούς, τοῦ ὀδόντος ποδός, & à πούς compoſita, ὁ ἡ ἑπτάπους τοῦ ἑπτάποδος τοῦ ἑπτάπου Dorice uel Attice, uel ὁ ἑπταπόδης τοῦ ἑπταπόδου. Item ὁ νοῦς χροῦς tam tertiæ quàm quartæ flexionis ſunt, τοῦ νοός χροός, vel ους

ὁ νόος χρόος νοῦς χροῦς, τοῦ νόου χρόου. ὁ ἰησοῦς τοῦ τῷ ἰησοῦ, τὸν ἰησοῦν. Dorum more.

ως Ως per ωος ωτος, ὁ ἥρως τοῦ ἥρωος, οἱ ἥρωες ἥρως poetice ὁ γέλως τοῦ γέλωτος, vel Dorice abiectione σ τοῦ γέλω. ὁ φῶς τοῦ φωτός.

λς λς, ὁ ἅλς τοῦ ἁλός. ἡ ἅλς pro mari.

ρς ρς, ὁ ἡ μάκαρς μάκαρτος, vel ὁ ἡ τὸ μάκαρ μάκαρος. ſic ἡ δάμαρς uel δάμαρ. νς, ὁ ἡ τίρυνς τίρυνθος.

αν αν per ανος, ὁ παιὰν παιὰν, τοῦ παιᾶνος παιᾶνος.

ην ην. per ηνος ενος, ἕλλην ποιμὴν, τοῦ ἕλληνος ποιμένος.

ιν υν ιν υν terminant etiam in ις υς, ὁ δελφὶν vel δελφὶς, τοῦ δελφῖνος. ὁ φόρκυν φόρκυς, τοῦ φόρκυνος, uel φόρκυος. uel do. ὁ φόρκυς τοῦ φόρκυ τῷ φόρκυ.

ων ων per ωνος ονος, ωντος οντος, ἀπόλλων ποσειδῶν ποσειδᾶν uel ποτειδᾶν DO. ἀγαμέμνων ξενοφῶν λέων, τοῦ ἀπόλλωνος ποσειδῶνος ἀγαμέμνονος ξενοφῶντος λέοντος, τὸν ἀπόλλωνα ποσειδῶνα, & per apocopen Atticam ἀπόλλω ποσειδῶ. At ὁ κύνων τοῦ κυνὸς heteroclitum eſt.

ξ ξ per proprias oppoſitas κ. γ. χ. ὁ θώραξ τέττιξ ὄνυξ, τοῦ θώρακος τέττιγος ὄνυχος. in ὁ ἄναξ ἡ νὺξ τοῦ ἄνακτος τῆς νυκτὸς τ abundat, ὦ ἄναξ uel ὦναξ per Craſin, uel ὦ ἄνα. Item ἡ θρὶξ ἀλώπηξ τῆς τριχὸς ἀλώπεκος in vna θ verſo in τ, in altero η in ε. ηρ ηρ, ὁ φθεὶρ τοῦ φθειρός. ἡ χεὶρ τῆς χειρὸς uel χερὸς poetice.

ηρ ηρ per ηρος ερος. ὁ σωτὴρ ἀνὴρ πατὴρ θυγάτηρ μήτηρ. τοῦ σωτῆρος ἀνέρος πατέρος, μητέρος. tranſpoſito accentu, vel per ſyncopen πατρὸς, μητρός. ſic ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος, expuncto ε & interpoſito δ, ἀνδρός.

υρ υρ, ὁ μάρτυρ τοῦ μάρτυρος, uel ὁ μάρτυς τοῦ μάρτυος, uel ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου.

ωρ ωρ per ωρος uel ορος, ὁ φὼρ ἕκτωρ τοῦ φωρὸς ἕκτορος.

ψ ψ per ſuas oppoſitas π β φ, ὁ μέροψ λὶψ κίνυψ. τοῦ μέροπος λιβὸς κίνυφος.

ευς ευς uariant dialectis, ὁ βασιλεὺς τοῦ βασιλέος, βασιλῆος

Ionice, βασιλέως Attice βασιλῦς Dorice. In his caſibus contrahuntur, τῷ βασιλέϊ βασιλῆ, τὸν βασιλέα, βασιλῆ (in ευς purum quoque in α, ἐρετριέ᾽ς τὸν ἐρετριέα, ἐρετριᾶ, & in genitiuo Attico τοῦ ἐρετριέως ἐρετριῶς) οἱ βασιλέες βασιλῆς, uel βασιλῦς Attice. ω ως fœminina ω ως per cos, ἡ λητώ, αἰδώς, τῆς λητόος αἰδόος λητοῦς. τῇ λητόϊ λητοῖ, τὴν λητόα λητώ (cum acuto, quia recto ſimilis fit, ſed τὴν αἰδόα αἰδῶ) vel λήτω Aeoli, vel λητοῦν Ionice In duali & plurali tertię declinationis ſunt pariſyllabę, τὰ λητώ τοῖν λητοῖν, αἱ λητοί. &c.

In α neutra per ατος. τὸ δῶμα, τοῦ δώματος, & per apocopen τὸ δῶ indeclinabile, vel τὸ δόμα τοῦ δόματος. vel ὁ δόμος τοῦ δόμου, in τὸ γάλα τοῦ γάλακτος κ redundat. Finitiones neutræ.

In ι gręcum vnicum τὸ μέλι τοῦ μέλιτος. Cęterũ Barbara in ι flectuntur & contrahuntur ſicut maſculina in ις. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος σινήπεος σινήπεως. τῷ σινήπϊ σινήπι. σινήπεϊ σινήπει τὰ σινήπια σινήπι, σινήπεα σινήπη. ι

In υ penultima exiſtente longa per εος, breui per υος τὸ πῶϋ ἄστυ δόρυ, τοῦ πώεος ἄστεος δόρυος, per Metatheſin δουρὸς δουρὶ, uel δορὶ apud poetas, legitur & τὸ δόρας uel δοῦρας τοῦ δόρατος δούρατος, vel τὸ δόρος τοῦ δόρεος υ

ρ per ρος, τὸ νέκταρ πῦρ, τέκμωρ, ἦτορ, τοῦ νέκταρος. &c. τὸ κέαρ ἔαρ, σέαρ, uel contracte κῆρ ἦρ σῆρ, κέαρος uel κηρός. &c. Quędam per τος, ſed heteroclyte, τὸ δέλεαρ, φρέαρ, ὄνειαρ, ὕδωρ, τοῦ δελέατος, φρέατος, ὀνείατος, ὕδατος. Dicitur & τὸ ὕδος τοῦ ὕδεος ὕδους. ρ

As per ατος, τὸ κρέας κέρας τοῦ κρέατος, κέρατος. Ionice per αος, & contrahuntur τοῦ κρέαος κρέως τῷ κρέαϊ κρέα. τὼ κρέαε κρέα, τοῖν κρεάοιν κρεῷν. Attice, τὰ κρέαα κρέα τῶν κρεάων κρεῶν, ας

Αις unicum, τὸ σταῖς τοῦ σταιτός, & unum fœmininum ἡ δαὶς τῆς δαιτός. αις

Os per εος, τὸ ἔρεβος τοῦ ἐρέβεος ἐρέβους, uel ἐρέβευς. Dorice. τῷ ἐρέβεϊ ἐρέβει, τὰ ἐρέβεα ἐρέβη. &c, τὸ χρέος, τοῦ χρέ- ος Dores &

Aeoles uertunt ſemp ου cõtractũ in ευ. ως

εως uel τὸ χρέως Attice, & flectitur deciſo σ, τοῦ χρέω τῷ χρέῳ. Ωs, τὸ φᾶς τοῦ φωτὸς, uel τὸ φάος τοῦ φάεος. τὸ ὦς uel οὖς τοῦ ὠτός. vel τὸ οὖας τοῦ οὔατος.

Item neutra adiectiua ſequuntur declinationem ſuorum maſculinorum.

Notio ᵭ accuſatiuo ſingulari Poetice etiã τὸν ἀγέα βό τρυαβόα

Nomina in ις υς flexa pure, accuſatiuum ſingularem faciunt ęqueſyllabum in vocalem recti cum ν, ὁ ὄφις ἀγρὺς βότρυς, τοῦ ὄφιος ἀγρέ© βότρυ©, τὸν ὄφιν ἀγρὺν βότρυν, ſic & ὁ βοῦς τοῦ βοὸς τὸν βοῦν. flexa impure non ὀξύτονα tam creſcentem formant in α quàm æqueſyllabum in ν, ἔρις ἔπηλυς, τῆς ἔριδος, τὴν ἔριδα ἔριν ἐπήλυδα ἔπηλυν. alias accuſatiuus ſimpliciter à genitiuo fit ος uerſa in α. Declinata per ντ vocatiuum faciũt, auferendo τος genitiui. ὁ αἴας χαρίεις, τοῦ αἴαντος χαρίεντος, ὦ αἶαν χαρίεν. In ης flexa per εος, in ες. ὁ ἀριστοφάνης ἀληθὴς, τοῦ ἀριστοφάνεος ἀληθέος, ὦ ἀριστόφανες ἀληθές.

Accuſatiuº mo noſyllabus in ν circũflectitur τὸν μῦν

In ις υς non ὀξύτονα σ deponunt, ὁ ὄφις βότρυς πάϊς πούς, ὦ ὄφι βότρυ πάϊ ποῦ. Item in ευς εις ους, ὦ βασιλεῦ χαρίεν βοῦ πλακοῦ. pręter ὁ ὀδοὺς τοὺς, ὦ ὀδοὺς τούς. In ω ως, fœminina uocatiuum in οι formant. ἡ λητὼ αἰδὼς, ὦ λητοῖ αἰδοῖ. In immutabilem non ὀξύτονα ος genitiui deponunt, νέστωρ τέρην, τοῦ νέστορος, ὦ νέστορ τέρεν.

Notio uocatiui

Item ὁ πατὴρ σωτὴρ ἀνὴρ δαὴρ, vocatiuos habent ὦ πάτερ σῶτερ ἄνερ δᾶερ. Reliqua faciunt uocatiuum nominatiuo ſimilem.

Datiuus pluralis à ſingulari datiuo fit, ponendo σ ante ι, ἡ πίτυς, τῇ πίτυι, ταῖς πίτυσι. Et τ. δ. θ. ν. occurrentes, quia ipſi σ male conſonant, abiiciuntur ἡ χάρις κρηπὶς ὄρνις τρυγών. τῇ χάριτι κρηπῖδι ὄρνιθι τρυγόνι, ταῖς χάρισι κρηπῖσι ὄρνισι τρυγόσι. Etiam penultima datiui ſingularis poſitione exiſtente longa, penultimam datiui pluralis quoque longam eſſe oportet. unde poſt abiectam poſitionem υ ad ο poni

tur ὁ λέων, τῷ λέοντι, τοῖς λέουσι. Præterea in ξ uel diphthongum finita, recto ι ſubdunt ὁ ἄναξ βασιλεὺς χαρίεις τοῖς ἄναξι βασιλεῦσι χαρίεσι, præter ὁ πούς, τοῖς πόσι. Item in nominibus in ηρ ſyncopatis neceſſario inſeritur α, ὁ πατὴρ ἀνὴρ, τῷ πατέρι πατρὶ ἀνέρι ἀνδρί. τοῖς πατράσι ἀνδράσι Item Iones hunc datiuum à nominatiuo plurali, ſubiuncto σι deflectunt, οἱ ἄνακτες τοῖς ἀνάκτεσι, & in neutris α uertunt in εσσι τὰ βήματα τοῖς βημάτεσι. Denique datiui plurales in σι, in σιν finiūt vocali ſequente τοῖς ἀνδράσιν ὅμοιος, ſic τοῖς ἀνάκτεσιν λόγοισιν.

ὁ δρομεὺς ἀεὺς τοῖς δρομέσι ἤεσι poetice

MOTIO & comparatio adiectiuorum.

In ος purum uel ρος, fœmininum mouent in α, in ος non purum in η, & neutrum ſemper in ον. ὁ κυάνεος πονηρὸς φίλος, ἡ κυανέα πονηρὰ φίλη, τὸ κυάνεον πονηρὸν φίλον. Frequenter adiectiua compoſita ſub maſculina voce generis communis ſunt, ὁ ἡ πάμφιλος τὸ πάμφιλον, etiam deriuatiua quędam more Attico, ὁ ἡ κόσμιος τὸ κόσμιον, deriuatum à κόσμος Cōparantur σ verſo in τερος τατος, & penultima poſitiui exiſtente breui, uertitur in ο in ω, longa vero natura, vel poſitione, nequaq̄ κενὸς κενώτερος, κενώτατος, φίλος φιλώτερος φιλώτατος. παλαιὸς, παλαιότερος, παλαιότατος. ἔνδοξος, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος. Iterumq́ comparatiuus & ſuperlatiuus more poſitiui mouentur, ὁ κενώτερος, κενώτατος, ἡ κενωτέρα κενωτάτη, τὸ κενώτερον κενώτατον.

Ionice tamen ἡ κυανέη, & ἡ φίλα Dorice.

Per ſyncopē φίλτερος φίλτατος

In εις fœmininum mouent in εσσα, neutrum in εν. ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα, τὸ χαρίεν. Comparantur εις uerſo in εστερος εστατος, χαριέστερος χαριέστατος.

εις

In ης communia, neutrum formant in ες, ὁ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές. In υς fœmininum faciunt in εια, neutrū in υ, ὁ γλυκὺς ἡ γλυκεῖα uel γλυκέα Dorice, τὸ γλυκύ. Comparantur neutro ſubdendo, τερος τατος, ἀληθέστερος ἀληθέστατος, γλυκύτερος, γλυκύτατος.

ης υς

ων ην In ων ην communia, neutrum flectunt in ον εν. ὁ ἡ ἄ-
φρων ἄῤῥην, uel ἄρσην, τὸ ἄφρον ἄῤῥεν. Comparatur recto
plurali ſubnectendo τε. τα. ἀφρονέστερος ἀῤῥενέστατος.

ις In ις adiectiua communia ſunt, quia cōpoſita, neu
trum mouent in ι, nec comparantur, ὁ ἡ ἄχαρις φιλό-
πατρις, τὸ ἄχαρι φιλόπατρι.

ας In ας, ὁ πᾶς ἡ πᾶσα, τὸ πᾶν non comparatur, ὁ μέλας
τάλας, ἡ μέλαινα τάλαινα, τὸ μέλαν τάλαν, μελάντερος, ατος.

ους In ους, ferè contracta ſunt, ὁ χρυσοῦς ἀργυροῦς, ἡ χρυ-
σῆ ἀργυρᾶ, τὸ χρυσοῦν ἀργυροῦν. ἁπλοῦς ἁπλῆ ἁπλοῦν, ἁπλού
στερος ἁπλούστατος. ὁ ἡ πολύπους τὸ πολύπουν. Item ὁ ἡ ἄ-
γεως, τὸ ἄγεων Atticum eſt, compoſitum ex ἀ & γαῖα.
ἀὺς ἠΰς ἐΰς uel ἠΰς bonus, ἀὺ bonum uel bene. Sunt &
adiectiua trium generum, ὁ ἡ τὸ μάκαρ ἄρπαξ. Item ſub
ſtantiua quę de maſculino in fœmininum mouentur,
ὁ λέων θεράπων δεσπότης ἄναξ βασιλεὺς κυβερνήτης αὐλη-
τὴς παρακοίτης, ἡ λέαινα, θεράπαινα, δεσπότις uel δέσποινα,
ἄνασσα βασίλισσα uel βασίλεια τειράτρια, παράκοιτις.

Etiam à quibuſdam ſubſtantiuis comparatiui & ſu
perlatiui formantur τὸ κέρδος κερδίων κέρδιστος.

Compa Quædam comparatiuum irregularem formant in
ratio a- ων, & ſuperlatiuum in στος, καλὸς ἀγαθὸς uel ἐσθλὸς, καλ-
nomala λίων, βελτίων uel βέλτερος, ἀμείνων λωΐων κρείσσων (uel
attici σσ κρείττων Attice) ἀρείων, κάλλιστος βέλτιστος ἄριστος λῷστος κρά
in ττ mu τιστος. κακὸς, κακίων χείρων χερείων, κάκιστος. μικρὸς, ἐλάσσων
tant ἥσσων, uel ἐλάττων ἥττων, μείων ἐλάχιστος. ῥᾴδιος, ῥᾴων, ῥᾷ-
στος. ἐχθρὸς, ἐχθίων, ἔχθιστος. αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος, ὁ πολὺς μέ
γας, ἡ πολλὴ μεγάλη, τὸ πολὺ μέγα πλείων μείζων, uel μέσσων
apud Pindarum. πλεῖστος μέγιστος irregularia ſunt mo-
tione & comparatione. Item βραδὺς ταχὺς παχὺς com
parantur βραδίων uel βράσσων, ταχίων uel θάσσων. πα-
χίων uel πάσσων, βράδιστος τάχιστος πάχιστος. Item γλυκὺς
γλυκύτερος γλυκύτατος, uel irregulariter γλυκίων γλύκιστος,
ſic ἡδὺς ταχὺς ὠκὺς βραχὺς βραδὺς παχύς. Inſuper quę
dam

dam aduerbia comparantur, & præpoſitiones κάτω κατώτερος κατώτατος. ὑπὲρ ὑπέρτερος ὑπέρτατος. πέραν περαίτερος τατος. μάλα μᾶλλον μάλιστα πρὸ πρότερον. & à verbo φέρειν fit φέρτερος, τατος, uel φέριστος.

Nota comparatiui irregulares, ſicut alia in ων nomina in caſibus να finientibus, patiuntur apocopen Atticam, τὸν τλῶ τὰ ἀρείονα ἀρείω. In his etiam huiuſmodi craſis fit, οἱ αἱ ἀρείονες, tollendo ν & ει torquendo in ου ἀρείους. Notio.

DE PATRONYMICIS.

NOMINA primę declinationis ex ſe deriuant patronymica maſculina in αδης, αἰνείας, αἰνειάδης, ἰφίτης ἰφιτάδης. In ος purum tertię in αδης, ἥλιος ἡλιάδης. in ος impurum in ιδης, κρόνος κρονίδης. Quartæ mutant ος genitiui in ιδης. πέλοψ πέλοπος πελοπίδης, πηλεὺς τοῦ πηλέος πηλείδης, contracte πηλείδης, vel τοῦ πηλῆος πηληΐδης. Et epentheſi, quæ frequēs eſt apud poetas in patronymicis πηληϊάδης τοῦ πηληϊάδου τοῦ πηληϊάδεω Ionice apud Homerum. Eſt etiam forma Ionica in ων, κρονίων πηλείων. Fœminina à maſculinis fiunt exerto δη, ἡλιάδης ἡλιὰς, πριαμίδης πριαμίς. Quædam in νη reperies, ſed pauciora. ἄδραστος ἀδραστίνη, ἠετίων ἠετιώνη.

DE DIMINVTIVIS.

MASCVLINORVM terminationes ſunt ων, αξ, ας, κος, λος, υς, μωρὸς μωρίων, ζηνόδωρος ζηνᾶς, παῖς παιδίσκος puellus, παιδίσκη puella ναύτης ναυτίλος, σιμὸς σιμύλος apud Theocritum Διόνυσος διονῦς, flectitur Dorice, deciſo σ, τοῦ διονῦ τῷ διονῦ. Fœmininorū ων ις, ὑψιπύλη ὕψων, θεράπαινα θεραπαινίς. Neutrorum ιον ἵππος ἱππάριον, ἐπιστολὴ ἐπιστόλιον. Profuerit & alias ſtudioſo deriuatorum obſeruare formulas, vt in ειος, ιος, κος, νος poſſeſsiua, ἀνθρώπειος ἀνθρωπικὸς ἀνθρώπινος humanus, θαλάσσιος marinus. Et in της vel σαινη fœmi-

nina abſtracta φιλότης ὀξύτης δικαιοσύνη. Item in δις vel δης plenitudinis, ἀμαθόεις χαρίεις, κητώδης.

APPENDIX NOMINVM.

Paragoge φι — MVLTIS caſibus ſubnectitur Paragoge poetica φι vel φιν, eosq; non facile, niſi ex ſerie orationis diſcernimus, ἑτέρηφιν pro ἑτέρα, uel ἑτέρη Ionice, πόντοφιν pro τοῦ πόντου. ὄχεσφιν pro

Enallage caſuum — τοῖς ὄχεσιν. Item Enallage caſuum fit τῇ ὑσμῖνι pro τῇ ὑσμίνῃ à nominatiuo ἡ ὑσμίνη, datiuus ſecundæ declinationis mutatus in datiuum quartæ. Sic τῷ τῇ διχόμηνι pro διχομήνῳ à διχόμηνος, & τοῖς πρόβασι pro τοῖς προβάτοις à πρόβατον, datiui traducti ex tertia in quartam. Præterea nomina quædam poetis varie inflectuntur,

ἄρης — vt ὁ ἄρης τοῦ ἄρου ἄρητος ἄρεος ἄρους ἄρως ἄρηος ἄρεως

ἡρακλέης — ἄρειος. Et ὁ ἡρακλέης τοῦ ἡρακλέεος ἡρακλέους, uel per Craſin εε in η, ἡρακλῆος (ſicut τῷ σπέεϊ σπῆϊ à τὸ σπέος) Ionice τοῦ ἡρακλῆος, τῷ ἡρακλέεϊ per ſyncopen unius ε ἡρακλέϊ (ſicut τὰ κλέεα κλέα, à τὸ κλέος, & τὸν δυσκλέα ab ὁ ἡ δυσκλεής, τὰ χρέεα χρέα à τὸ χρέος, τὼ ὄσσεε ὄσσε duale à τὸ ὄσσος) uel τῷ ἡρακλῆϊ, τὸν ἡρακλέεα ἡρακλέα ἡρακλῆ ἡρακλέην, uel ἡρακλῆην. Attice, ὦ ἡράκλεες ἡράκλεις ἡράκλες. Et ſi in recto contrahitur, tunc ſequenter alii obliqui conſtinguntur ſecundo, ὁ ἡρακλέης ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέους

υἱῦς — ἡρακλοῦς, τῷ ἡρακλέει ἡρακλεῖ &c. Item ὁ υἱῦς τοῦ υἷος contractione poetica υἱός, & ſic ſequenter datiuus pluralis τοῖς υἵεσι υἱσι, & α interpoſito υἱάσι, quia υ non poteſt præire σ, ob id rectus non contrahitur υἱεῖς υἱς.

ναῦς — Item ἡ ναῦς νηῦς νηῦς, τῆς ναὸς νηὸς νεώς, τὴν νάα νῆα νέα

γραῦς — ναῦν νηῦν, αἱ νάες νῆες νέες ναῦς νηῦς &c ſic ἡ γραῦς.

Heteroclyta — Quædam heteroclyta ſunt; ut ὁ ζεύς τοῦ διός τῷ διΐ

ζεὺς — τὸν δία ὦ ζεῦ. At ὁ ζὴν τοῦ ζηνὸς canonicum eſt. ἡ γυνὴ τῆς γυναικός, τῇ γυναικί, τὴν γυναῖκα, ὦ γύναι, τὼ ὦ γυναῖκε

γυνὴ — maſculine, ſicut τὼ ὦ χαῖρε πόλιε ὁ δύω, & alia quædam more veterum, ταῖν γυναικοῖν, αἱ γυναῖκες, τῶν γυναικῶν,

ταῖς γυναιξὶ, τὰς γυναῖκας. ὁ μέγας, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ, τὸν μέγαν, τὼ μεγάλω. &c. ὁ πολὺς τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, τὸν πολλὺν, τὼ πολλὼ, &c. poetis etiam canonice fle/ctitur, ὁ πολὺς, τοῦ πολέος, οἱ πολέες τοῖς πολέσι uel πο/λέεσι. & cætera. μέγας πολὺς

Item numeral a ſic flecte, ὁ εἷς unus τοῦ ἑνὸς, ἡ μία τῆς μιᾶς, τὸ ἕν, τοῦ ἑνός. τὼ τὰ δύο, uel δύω Attice, duo duæ duos duas τοῖν ταῖν δυοῖν, uel δυοὶ poetice, uel in declinabile τὼ τὰ τοῖν ταῖν δύο. Addere quoque licet articulos plurales οἱ αἱ τὰ τῶν, &c δύο. οἱ αἱ τρεῖς τρεῖς τὰ τρία τῶν τριῶν τοῖς ταῖς τρισίν. οἱ αἱ τέσσαρες τοὺς τὰς τέσσαρας τῶν τεσσάρων τοῖς ταῖς τέσσαρσι. ſequētia vt πέντε ἓξ ἑπτὰ indeclinabilia generis omnis ſunt uſq; ad ἑκατὸν centum, ultra iterum flectuntur, οἱ διακόσιοι τῶν διακοσίων. &c. nomina numeralia

DE VERBO CAPVT III.

Coniugationes verborum ſunt octo, quatuor in ω totidem in μι.

PRIMÆ CONIVGATIO nis indices ſunt præſentis ante ω li teræ oppoſitæ β. π. φ. & πτ. τρίβω τρέπω τρέφω τύπτω. Prima coniugatio in ω.

Futuri index ψ τρίψω τρέψω θρέψω, differentiæ gratia, τ uerſo in θ τύψω, Perfecti, φ τέτυφα.

Secunda γ κ χ κτ. ζ σσ. λέγω δήκω τρέχω ἔχω τίκτω στενάζω πράσσω uel πράττω Attice. Futuri ξ, λέξω, θρέξω, ἕξω (in uno τ uerſo in θ, in altero tenui ſpiritu in denſum) πράξω στενάξω. Perfecti χ, λέλεχα, πέπραχα. Secūda.

Tertiæ δ. τ. θ ζ. ω. & ω purum ᾄδω, ἀνύτω, πλήθω; Tertia

Dores ζ βαδίζω, συρίζω uel συρίσδω Dorice, παίζω, πλάζω, κω
in σδ λύω. Futuri σ, πλήσω πλάσω βαδίσω, παίσω uel βαδιῶ
vertunt παιξῶ Dorienſium, qui futurum verbi triſyllabi ζω, aut abiecto σ aut in ξ verſo circũflectunt. perfecti κ πέπληκα. Item uerba in ω purum σ externum in
Notio futuro aſſumunt, κωλύω κωλύσω, & uerba in αω εω frequentius futurum efficiunt in ησω, βοάω, ποιέω, βοήσω ποιήσω, & biſyllaba quędam υ aſciſcunt, χέω, χαύσω uel χεῶ Dorice πλέω πλαύσω καίω, uel κάω καύσω In οω per ωσω, χρυσόω χρυσώσω, præter ὀμόω ὀμόσω ἀρόω ὄσω ὀνόω ὄσω. βόω βόσω.

Quarta. Quartę quatuor immutabiles λ. μ. ν. ρ. ψάλλω νέμω κτείνω τέμνω σπείρω, Et eędem indices ſunt futuri ulti-
Vel æo- mam circumflectentis, & corripientis penultimam,
lice ψάλ ψαλῶ νεμῶ κτινῶ τεμῶ σπερῶ. Perfe. κ ἔψαλκα.
σω. Verba uariant flexionem ῥίπτω uel έω, φθάνω φθά-
Notio ζω uel φθάω &c. Item in ζ σσ quę futurum formant per ξ ſecundę, quę per σ tertiæ coniugationis ſunt. Et ſunt quę vtrunq; futurum apud poetas efficiunt, ἁρπάζω uel ἁρπάσω παίζω παίξω uel παίσω.

FORMA TEMPORVM INDICATIVI.

Imperfe PRÆTERITVM imperfectum indicem
ctum. retinet præſentis, finale habet ον & fronti prę-ponit ε augumentum ſyllabicum, ſi pręſens à conſonante incipit, τύπτω ἔτυπτον. Et ρ prima pręſentis geminatur ῥάπτω ἔῤῥαπτον. Si vero à vocali mutabili, α ε ο, imperfectum temporale facit augmentum, α & ε verſo in η, ο vero in ω, ἀκούω ἤκουον, ὁρίζω ὥριζον, ἐλεέω ἠλέεον. Quandoq; ε augetur per appoſitum ι, ἔχω εἶχον, ſic in ἕλω ἕπω ἕλκω ἑλκύω ἕρπω ἐρέω ἐάω ἑρπύζω ἕπομαι ἐργάζομαι ἐθίζω ἑστιάω ἐρύω ἕω, & αι vertitur in ῃ, αἱρέω, ᾕρεον, αυ in ηυ, αὐλέω ηὔλεον, οι in ῳ, οἰκτείρω ᾤκτειρον. in aliquibus οι non augetur, οἰνοπωλέω οἰνοπώλεον.

ιν nunc manet, nunc Attice in ηυ conuertitur, ᾄδω ᾖ-
δον uel ἤυδον. Reliquę uocales & diphthongi non
mutantur.

Perfectum à futuro fit, habet indicem ut ſupra, fina Perfectū
le α & ab imperfecti prima longa incipit, ἀκούω ἤκουον
ἀκούσω ἤκουσα, ψάλλω ἔψαλλον, ψαλῶ ἔψαλκα ἐρίπω ἔρει-
πον. ἐρίψω ἔρειφα, & poetice ἐρέριφα. Sin autem prima
imperfecti breuis fuerit uel communis, tunc perfectū
repetit conſonātem initialem præſentis, τύπτω ἔτυπτον
τύψω τέτυφα, βρέχω ἔβρεχον, βρέξω βέβρεχα. Demuntur
incipientia à γν γρ, quę quamuis habeant primam im
perfecti communem, tamen non reduplicantur, γνω-
ρίζω ἐγνώριζον, γνωρίσω ἐγνώρικα, γρηγωρέω ἐγρηγώρεον, γρη-
γωρήσω ἐγρηγώρηκα.

Communis ſyllaba eſt, quando muta cum liquida
ſequitur vocalem breuem vt in ἔβρεχον. Etiam μν κτ
πτ, licet non ſit liquida cum muta, faciunt tamen quā
doq; ſyllabam communem, reduplicationemq; ad- In vſu
mittunt, μνάω μέμνηκα, κτάω κέκτηκα, πτόω πέπτωκα. Item μέμνημαι.
ſi denſa fuerit prima præſentis, tunc non eadem ſed κέκτημαι.
ſua tenuis repetitur, θεωρέω τεθεώρηκα, φράζω πέφρακα,
χωνάω κεχώνακα.

Pluſquam perfectum habet indicem perfecti, fina- Pluſquā
le ειν, & perfecto incohanti à longa coincipit ἤκουκα perfectū
ἠκούκειν, ἔψαλκα ἐψάλκειν. Perfecto uero reduplicato
pluſquam perfectum ε ſuperaddit, τέτυφα ἐτετύφειν,
βέβρεχα ἐβεβρέχειν.

Infin. primum indicem habet futuri, finale α, aug- Infinitū
mentum imperfecti τύπτω τύψω ἔτυψα verberaui. primum

Infin. & fut ſecundum indicem habent pręſentis, Infin. &
ſi vnicus fuerit, ſi duo, primum, ſi ζ aut σσ, & in futu futurum
ro ξ, γ, ſi ζ & in futuro σ δ, & finale infiniti ον eſt, aug ſecūdū.
mentum imperfecti, futuri finale ῶ. λέγω, ἔλεγον dixi,
λεγῶ dicam. τύπτω ἔτυπον τυπῶ. στενάζω στενάξω ἐστέναγον

ϛιναγῶ. πράσσω πράξω, ἔπρασον πραγῶ. φράζω φράσω ἔφραδον φραδῶ

Quædam primæ coniugationis, quorum præſens duos habet indices, non primum ſimpliciter, ſed eius mediam aut denſam recipiunt, βλάπτω ἔβλαβον βλαβῶ, σκάπτω ἔσκαφον σκαφῶ

Notio. Appetunt etiam hæc duo tempora penultimā breuem, unde crebro uocales longæ vel diphthongi reſoluuntur, πλήθω ἔπλαθον πλαθῶ, τμήσσω τμήξω ἔτμαγον τμαγῶ. πλήσσω πλήξω ἔπλάγον πλαγῶ, ad animum refertur ἔπληγον πληγῶ ad corpus, λείπω ἔλιπον λιπῶ. ἐλεύθω ἤλυθον per ſyncopen ἦλθον. ἀκούω ἤκοον. δαίω ἔδαον, καίω ἔκαον. Niſi augumentum aut thematis deſtructio repugnet, ut ἕλω εἷλον, ἥκω ἧκον.

Notio alia. Deniq; ε uel ει in penultima verbi biſyllabi ſequente immutabili uertitur in α, ϛέλλω ἔϛαλον ϛαλῶ. τέμνω ἔταμον ταμῶ. σπείρω ἔσπαρον σπαρῶ. δέρκω ἔδαρκον, & Metatheſi ἔδρακον. πέρθω ἔπαρθον uel ἔπραθον Itē in mutabili præcedente cū alia conſonante, τρέπω ἔτραπον τραπῶ τρέφω ἔτραφον. πλέκω ἔπλακον, κλέπτω ἔκλαπον.

PECVLIARE VERBIS CONiugationis quartæ.

NOTABIS quod verba quartæ coniugationis in αινω vel υνω, in præterito perfecto & pluſquamperfecto ante κ indicem ν retinent mutatum in γ, μολύνω μολυνῶ μεμόλυγκα. μιαίνω μιανῶ μεμίαγκα ἐμεμιάγκειν. Cætera in ινω penitus ν amittunt, κρίνω κρινῶ κέκρικα. In μω uero vel μνω per Epētheſin recipiunt, η νέμω νεμῶ νενέμηκα, τέμνω τεμῶ τετέμηκα δάμνω δαμῶ δεδάμηκα, per ſyncopen τέτμηκα, δέδμηκα ſic uuum in νω μένω μενῶ μεμένηκα. Reliqua eaſdem immutabiles ante κ ſeruant, ψάλλω ψαλῶ ἔψαλ

ν ante κ γ.χ. tranſit ſemp in γ

κα. Item ε in penultima futuri biſyllabi repertum, vertitur in α præterito perfecto, σπέρω σπερῶ ἔσπαρκα. Repertum uero in penultima futuri poliſyllabi, manet, ἐγέρω ἐγερῶ ἤγερκα. In infinito autem primo vtrũque migrat in ει, σπέρω σπερῶ ἔσπειρα. ἐγείρω ἐγερῶ ἤγειρα, νέμω νεμῶ ἔνειμα Etiam α in futuri penultima, in infinito primo tranſit in η, ψάλλω ψαλῶ ἔψηλα.

INDICATIVVS.

PRÆSENS Singulare, τύπτω τύπτεις τύπτει. Duale, τύπτετον τύπτετον. Plurale, τύπτομεν τύπτετε τύπτουσι. Paradigma Præſens

Imperfectum Singular. ἔτυπτον ἔτυπτες ἔτυπτε. Duale. ἐτύπτετον ἐτυπτέτην. Plural. ἐτύπτομεν, ἐτύπτετε ἔτυπτον. Imperf.

Perfectum Singular. τέτυφα τέτυφας τέτυφε. Dual. τετύφατον τετύφατον. plural. τετύφαμεν τετύφατε τετύφασι. perfectũ

Pluſquamperfectum ſingul. ἐτετύφειν ἐτετύφεις ἐτετύφει. Dual. ἐτετύφειτον ἐτετυφείτην. Plu. ἐτετύφειμεν ἐτετύφειτε ἐτετύφεισαν. pluſquã perfectũ

Infinitum primum ſing. ἔτυψα ἔτυψας ἔτυψε. Dua. ἐτύψατον ἐτυψάτην. Plu. ἐτύψαμεν ἐτύψατε ἔτυψαν Infin. α.

Infinitum ſecundum ſingul. ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε. Dual. ἐτύπετον ἐτυπέτην. Plural. ἐτύπομεν ἐτύπετε ἔτυπον. Infin. β.

Futurum primum ſing. τύψω τύψεις τύψει. Dual. τύψετον τύψετον. Plu. τύψομεν τύψετε τύψουσι. Futur. α

Futurum ſecundum ſingul τυπῶ τυπεῖς τυπεῖ. Dua. τυπεῖτον τυπεῖτον. Plu. τυποῦμεν τυπεῖτε τυποῦσι. Futu. β.

Prima perſona plurali deſinente in μεν deeſt prima dualis, & ſi tertia pluralis finit in ι uel αι, tunc ſecunda & tertia duales ſimiles ſunt, aliàs diſſimiles. Item perſonis tertiis in ι uel ε finitis ν additur proxime uocali ſequente, τύπτουσιν ἄνδρες, ἔτυπτεν ἀνήρ. Notio

Variant Dorice pro τύπτεις τύπτει. τύπτες τύπτε. Aeolice τύπτης
dialecti. τύπτη. Pro τύπτομεν τύπτουσι. Dorice τύπτομες τύπτοντι.
Sic pro τετύφαμεν. τετύφασι, τετύφαμες τετύφαντι forte τε
τύφαντι, ſicut ὠδήκαντι pro ὠδήκασι in . I. Idyl. Theo
cr. pro ἐτύψαμεν ἐτύψαμες, ἐτύπτομεν ἐτύπτομες, τύψομεν τύ
ψομες. Pro ἔτυπτε Ionice τύπτεσκε. Pro ἔτυπτον τύπτεσκον.
more vero Chalcidẽſium ἐτύπτοσαν ſicut pro ἐδολιέον
ἐδολιέοσαν, & contracte ἐδολιοῦσαν, & pro ἔτυπον ἐτύ-
ποσαν. Pro ἔτυψε τύψασκε, pro ἔτυπε τύπεσκε, pro ἐτετύ-
δόκας φειν ἐτετύφει Ionice ἐτετύφεα ἐτετύφεε. Attice vero ἐτε
σᾶς pro τύφη verberaueram verberauerat. pro ἐτετύφεισαν, At-
δοκάσας tice ἐτετύφεσαν. pro τύψω εις ει, Dorice τυψῶ τυψῆς τυ-
ψῆ. pro τύψουσι τυψοῦντι.

Theoc. Reliquorum modorum quoduis tempus à cogna-
to Indicatiui flectendum eſt, præſens à præſenti, per-
fectum à perfecto &c. augmentis infinitorum abie-
ctis. Fit itaq; imperatiuus, vertendo finale indicatiui
in ε in infinito primo in ον. Optatiuus in οιμι, infinito
primo in αιμι vel εια. Subiunctiuus, in ω. Infinitiuus
in præſenti duobus futuris infinito ſecundo in ειν, in-
finito pr mo in αι, præterito in εναι. Participium, in
præſenti duobus futuris infinito ſecundo in ων, infi-
nito primo in ας, præterito ως. Et ſicut præſens flecti-
tur, ita ſemper reliqua tempora. Imperfectum & pluſ-
quamperfectum deſunt in his modis, præſente imper
fecti, & perfecto pluſquamperfecti ſignificatum com-
plente.

IMPERATIVVS.

Præſens Præ. ſing. τύπτε τυπτέτω. Dual. τύπτετον τυπτέτων.
Plu. τύπτετε τυπτέτωσαν uel τυπτόντων Attice.

Perfect. Perfe. ſing. τέτυφε τετυφέτω. D. τετύφετον τετυφέτων.
Plu. τετύφετε τετυφέτωσαν verberato.

Infin α. Infin. pri. ſing. τύψον τυψάτω. D. τύψατον άτων. Plu.
τύψατε άτωσαν, uel Attice τυψάντων verberato.

Infin. β Infin. ſecun. ſing. τύπε, uel more Syracuſano τύπων

τυπέτω. Dual. τύπετον ἐτων. Plur. τύπετε έτωσαν uel
τυπόντων.

OPTATIVVS.

Præ ſin. τύπτοιμι τύπτοις τύπτοι. D. τύπτοιτον τυπτοίτην. Præſens
Plu τύπτοιμεν τύπτοιτε τύπτοιεν.
Perſe. ſing. τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι. D. οίτον οίτην. perfectũ
Plu. οιμεν οιτε οιεν.
Infinitum prim ſing. τύψαιμι τύψαις τύψαι. Dual. Infini. α
αιτον αίτην. Plu. αιμεν αιτε αιεν uel Ionice ſing. τύψεια
ειας ειε. Dual είατον ειάτην. Plur είαμεν είατε ειαν.
Infinitum ſecund ſing τύποιμι οις οι. D. οιτον. οίτην. nfini. β
Plu. οιμεν οιτε οιεν.
Futurum pri ſing. τύψοιμι οις οι. Dual. οιτον. οίτην. Futur. α
Plur. οιμεν οιτε οιεν.
Futurum ſecund ſing. τυποῖμι οῖς οῖ. Dua. οῖτον οίτην. Futu. β.
Plu. οῖμεν οῖτε οῖεν.
Omne optatiuum in penultima habet per ι diph- Notio
thongum.

SVBIVNCTIVVS.

Præſens ſingul ἐὰν τύπτω ῃς, ῃ. Dual. ητον ητον. Præſens
Plu. ωμεν, ητε, ωσι.
Perfect. ſingul. ἐὰν τετύφω ῃς ῃ. Dual. ητον ητην. Perfect.
Plu. ωμεν, ητε, ωσι.
Infinitum primum ſing. ἐὰν τύψω ῃς, ῃ. Dual. ητον Infin. α.
ητον. &c. verberauerim uel verberauero.
Infinit. ſecund. ſing. ἐὰν τύπω ῃς, ῃ, &c. Infin. β.
Quando in aliqua perſona pręſentis indicatiui eſt Notio
ε, tunc in eadem præſentis Subiunctiui eſt η, quando
uero ο, tunc ω. Item Subiunctiuus & imperatiuus fu-
turis carent.

INFINITIVVS.

Præſens τύπτειν, τύπτεν Dorice. τύπτην Aeolice, vel Præſens
τυπτέμεναι τυπτέμεν Ionice.
Perfectum τετυφέναι, perfectũ

Infin.α. Infinitum primum τύψαι.
Infini.β Infinitum ſecund.τυπεῖν τυπέειν, τυπεῖν τυπέμεν ἔμεναι.
Futu. α. Futurum primum τύψειν τύψειν τυψέμεναι τυψέμεν.
Futu.β. Futurum ſecundum τυπεῖν.
Notio Infinitiuus communis in ειν ουν ειναι ουναι, Aeolice fit in εμεναι ομενε, Ionice in εμεν ομεν, τύπτειν τυπτέμεναι τυπτέμεν. ἀροῦν ἀρόμεναι ἀρόμεν. θεῖναι θέμεναι θέμεν. δοῦναι δόμεναι δόμεν, quod ſi vnica vocalis fuerit ante ναι infinitiui communis, eadem ante μεναι Aeolici, & μεν Ionici infinitiui ſeruatur, τιθέναι τιθέμεναι τιθέμεν. ἱςάναι ἱςάμεναι. ςῆναι ςήμεναι, διδόναι διδόμεναι.

PARTICIPIVM.

Præſens Præſens ſingula. ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, ἡ τύπτουσα, vel τύπτοισα. Dorice, τῆς τυπτούσης, τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.
perfectū Perfe. ὁ τετυφὼς, uel Aeolice τετύφων, τοῦ τετυφότος, ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας, τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.
Infin α. Infinit.prim. ὁ τύψας uel τυψαις Dorice, τοῦ τύψαντος, ἡ τύψασα uel τύψαισα apud Pindarum τῆς τυψάσης τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.
Infin. β Infinit ſecund ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος, ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης, τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.
Futu.α. Futur.prim. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης, τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.
Futu.β. Futu.ſecund ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, ἡ τυποῦσα τῆς τυπούσης, τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Latina lingua participiis præteritis Actiuis carente, hæc Græca participia præterita per relatiuum & verbum præteritum circunſcribimus, vt ὁ τετυφὼς τύψας τυπὼν qui verberauit, τοῦ τετυφότος eius qui verberauit, &c. Vel elegantius per paſſiuum τύψας λίθον ἆρον τὸ πῦρ, percuſſo lapide, inueni ignem. vel per Gerundium, quod à tempore liberum eſt, ferien-

do lapidem,inueni ignem. feriens lapidem impro-
prie dicimus. Congruunt tamen Deponentium & cō
munium participia, φωνήσας loquutus, κλέψας furatus
καταφιλήσας oſculatus.

INDICATIVVS PASSIVVS.

Præſens ſing. τύπτομαι τύπτῃ uel τύπτεαι Ionice, Præſens
uel τύπτει Attice, τύπτεται. Dual. τυπτόμεθον τύπτε-
σθον τύπτεσθον. Plu. τυπτόμεθα uel Ionice τυπτόμεσθα,
τύπτεσθε τύπτονται.

Imperfect. ſing. ἐτυπτόμην ἐτύπτου ἐτύπτεο, Ioni- Impfec.
ce, ἐτύπτα Dorice, ἐτύπτετο. Dua ἐτυπτόμεθον ἐτύπτε
σθον ἐτυπτέσθην. Plu. ἐτυπτόμεθα uel ἐτυπτόμεσθα ἐτύπτε
σθε, ἐτύπτοντο.

Perfect. ſing. τέτυμμαι τέτυψαι τέτυπται. Dual. τε perfectū
τύμμεθον τέτυφθον τέτυφθον. Plura. τετύμμεθα, τέτυφθε de quo
τετυμμένοι εἰσί. fuſius c.

Pluſquamperfe. ſing. ἐτετύμμην ἐτέτυψο ἐτέτυπτο. 4.
Dua. ἐτετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐτετύφθην. Plu. ἐτετύμμεθα Pluſquā
ἐτέτυφθε τετυμμένοι ἦσαν. perfectū

Infinit prim ſing. ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη. Dual.
ἐτύφθητον ἐτυφθήτην. Plu. ἐτύφθημεν ἐτύφθητε ἐτύφθησαν Infin. α.
uel ἔτυφθεν Bœotice. de quo

Secundum infinit. à ſecundo Actiuo fit ον, verſo ex actæ
in ην. Singu. ἐτύπην ἐτύπης ἐτύπη. Dua. ἐτύπητον ἐτυπή c. 4.
την. Plur. ἐτύπημεν ἐτύπητε ἐτύπησαν, uel ἔτυπεν. ἔφανεν Infin. β.
pro ἐφάνησαν apud Pindarum.

Duo futura à duobus infinitis ν verſo in σομαι.

Primum ſingul. τυφθήσομαι τυφθήσῃ uel τυφθή- Duo fu-
σεαι τυφθήσεται. Dua. τυφθησόμεθον, εσθον εσθον. Plur. tura.
τυφθησόμεθα εσθε, ονται.

Secundum ſing. τυπήσομαι &c. ſicut præſens.

Tertium habet verbum paſſiuum, quod μετ᾽ ὀλί-
γον, id eſt paulo poſt futurum vocatur, id efficitur ex Mox fu.
ſecūda perſona perfecti, uerſo αι in ομαι, τέτυψαι τετύ-

ψομαι,mox cædar,uel iam cæſus ſum.

Sing. τετύψομαι τετύψῃ τετύψεται,ſicut præſens.

de mo/ Reliqui modi ſic ab indicatiuo deflectuntur.
dis aliis Indicati.in Imper. Optat. Subiunct. Infin Particip.

Finale.	ομαι,	ου,	έσθω,	οίμην,	ωμαι,	εσθαι.	όμενος.
Vel ηπ	ην,	ηθι,	ήτω,	είην,	ῶ,	ῆναι,	είς.

Cæterum perfectum,quia nec in ομαι, nec ην finit obſeruandum eſt.

IMPERATIVVS.

Prçſens Præſens ſingula. τύπτου τύπτεο uel τύπτευ,τυπτέσθω. Dua.εσθον έσθων. Plur. εσθε έσθωσαν. & Attice τυπτέσθων.

perf. de quo infra Perfect ſingul.τέτυψο τετύφθω. Dual. υφθον ύφθων. Plu υφθε ύφθωσαν.

Infin α. Infinitum primum ſingu.τύφθητι ήτω. Dua. ητον ήτων. Plura.ητε ήτωσαν.

Infin.β Sin.τύπηθι τυπήτω. D. ητον ήτων. Plu. ητε ήτωσαν.

OPTATIVVS.

Præſens Præſens ſing.τυπτοίμην τύπτοιο τύπτοιτο. Dua. τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην. Plu. τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο,uel Ionice τυπτοίατο.

perfectũ Perfectum circunſcribitur per participium & verbum ſubſtantiuum,ſicut apud Latinos.

Sing. τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. Dual. τετυμμένω εἴητην εἰήτην. Plura τετυμμένοι εἴημεν εἴητε εἴησαν. cæſus eſſem eſſes eſſet,&c.

Infin.α. Infin.primum ſingul. τυφθείην τυφθείης τυφθείη. Dual. τυφθείητον τυφθειήτην. Plural. τυφθείημεν τυφθείητε τυφθείησαν.

Infini.β Infinitum ſecundum ſing. τυπείην είης είη. Dual. είητον ειήτην, &c.

Futu. α. Futurum.pri ſing.τυφθησοίμην,οιο,οιτο Dua. οίμεθον οίσθον οίσθην. Plu. οίμεθα οισθε οιντο uel οίατο.

Futu.β. Futurum ſecundum ſing τυπησοίμην,οιο,οιτο.&c.

Mox fu. Mox futur.ſingul. τετυψοίμην τετύψοιο οιτο. &c.

SVBIVNCTIVVS.

Præſens ſing. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ uel τύπτηαι. τύπτηται, Dua. τυπτώμεθον τύπτησθον τύπτησθον. Plu. τυπτώμεθα τύπτησθε τύπτωνται. Præſens

Perfectum circumſcribitur ſing. τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Dual. τετυμμένω ἦτον ἦτον. Plu. τετυμμένοι, ὦμεν ἦτε, ὦσι. perfectũ

Infinitum prim. ſing ἐὰν τυφθῶ τυφθῇς τυφθῇ. Dua. τυφθῆτον ἦτον. Plu. ὦμεν, ἦτε, ὦσι. Infin. α.

Infinitum ſecundum ſing. ἐὰν τυπῶ τυπῇς, ῇ. Dua. ῆτον ῆτον. Plu. ῶμεν, ῆτε, ῶσι. Infin. β.

INFINITIVVS.

Præſens τύπτεσθαι. Præſens

Perfectum τετύφθαι. de quo clarius cap. 4. perfectũ

Infinita τυφθῆναι τυπῆναι. Duo infi.

Futura τυφθήσεσθαι τυπήσεσθαι τετύψεσθαι. Tria fu.

PARTICIPIVM.

Præſens ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου. Præſens

Perfectum ὁ τετυμμένος τετυμμένου, ἡ τετυμμένη τετυμμένης, τὸ τετυμμένον τετυμμένου. Perfect.

Infinitum primum ὁ τυφθεὶς, τοῦ τυφθέντος, ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, τὸ τυφθὲν, τοῦ τυφθέντος. Infini. α.

Infinitum ſecundum ὁ τυπεὶς, τοῦ τυπέντος, ἡ εῖσα, τῆς είσης, τὸ τυπὲν τοῦ τυπέντος. infin. β.

Futurum ὁ τυφθησόμενος, τυπησόμενος, τετυψόμενος. Futura

Sicut participia præterita Actiuorum à Latinis paraphraſtice redduntur, ita hic circunſcribitur præſens, ὁ τυπτόμενος, qui cæditur vel cædebatur, uel muta to tempore percuſſus. Notio

SECVNDA PARS
DE VERBO MEDIO.

GRÆCI ab Actiuo & paſſiuo medium deflectũt, quod utriuſq; ſignificati particeps eſt.

Præſens & Imperfectum habet omnino ſicut uerbum paſſiuum Perfectum & pluſquam perfectum format ab Actiuo per indicem ſecundi infiniti & futuri, cum finali & augmento perfecti & pluſquã perfecti actiui, vt à τύπτω perfectum medium eſt τέτυπα, pluſquamperfectum ἐτετύπειν, ςενάζω ἐςέναγα, ἐςενάγειν. πράσσω πέπραγα ἐπεπράγειν φράζω πέφραδα, ἐπεφράδειν. σκάπτω ἔσκαφα ἐσκάφειν. Et ſi reperiatur ε uel ει in penultima futuri biſyllabi, tunc ε uertitur in ο ut λέγω λέξω λέλογα ἐλελόγειν. πείθω πείσω πέποιθα ἐπεποίθειν. Quandoque in triſyllabis, ut ἀνέθω (ab ἀνθέω per Metatheſin) ἤνοθα cum ἀν, ἀνήνοθα cum ἐπὶ ἐπενήνοθα. Si αι fuerit in penultima præſentis, mutatur in η, φαίνω πέφηνα, χαίνω κέχηνα, δαίω δέδηα. Quidam tamen ι non ſubſcribunt. Si α, nunc manet, ψάλλω ἔψαλα, nunc in η uertitur, θάλλω τέθηλα.

Duo infinita à duobus Actiuis ultimæ uocali adiecto μην, ἔτυψα ἐτυψάμην, ἔτυπον ἐτυπόμην.

Duo futura à duobus Actiuis, in primo ω in ομαι τύψω τύψομαι, in ſecundo ῶ in οῦμαι, τυπῶ τυποῦμαι.

INDICATIVVS.

Præſens — Præſens ſing. τύπτομαι τύπτῃ uel τύπτεαι, &c.

Impfec. — Imperfect. ſing ἐτυπτόμην. &c. ſicut in paſſiuo.

Perfectũ — Perfe τέτυπα τέτυπας τέτυπε, ſicut τέτυφα.

Pluſquã — Pluſquamperf. ſing. ἐτετύπειν εις, ſicut ἐτετύφειν.

Infin. α. — Infinitum primum ſingul. ἐτυψάμην ἐτύψω, Ionice ἐτύψαο, Syracuſane ἐτύψα, ἐτύψατο. Dual. ἐτυψάμεθον ἐτύψασθον ἐτυψάσθην. Plural. ἐτυψάμεθα ἐτύψασθε ἐτύψαντο.

Infin β — Infinit. ſecundum ſing. ἐτυπόμην, ἐτύπου ἐτύπεο uel ἐτύπω ἐτύπετο &c. ſicut imperfectum.

Futurum primum ſingular. τύψομαι τύψῃ uel τύψει Futur. α
ψεσαι τύψεται &c.

Futurum ſecundum ſingu τυποῦμαι τυπῇ τυπεῖται. Futu. β.
Dua. τυπούμεθον τυπεῖσθον τυπεῖσθον. Plural. τυπούμεθα τυπεῖσθε τυποῦνται.

Simili modo flectuntur Futura prima quartæ con Notio
iugationis, ψαλοῦμαι ψαλῇ ψαλεῖται Etiam aliarum cõiugationum more Dorico, τυψοῦμαι τυψῇ &c.

Item φάγω ἔδω πίω, Futurum ſecundum medium non circunflectunt, φάγομαι φάγῃ uel φάγεσαι, φάγεται comedam, ἔδομαι edam, πίομαι bibam, non φαγοῦμαι, ἐδοῦμαι, ποῦμαι.

IMPERATIVVS.

Præſens ſing. τύπτε τυπτέσθω, &c.

Perfectum ſing. τέτυπε τετυπέτω, &c.

Infinitum primum à ſecunda indicatiui ω in αι. ſing τύψαι τυψάσθω. Dua τύψασθον άσθον, &c.

Infinitum ſecundum à ſecunda perſona infiniti indicatiui ου in οῦ circumflexum. Sing. τυποῦ τυπέσθω. Dua. τύπεσθον, &c.

OPTATIVVS.

præſens ſing. τυπτοίμην, &c.

Perfect. ſing. τετύποιμι τετύποις, &c.

Infinitum primum ſingul. τυψαίμην τύψαιο τύψαιτο. Dua. τυψαίμεθον τύψαισθον, αίσθην. Plu. αίμεθα αισθε αιντο uel αίατο.

Infinitum ſecundum ſingu. τυποίμην τύποιο τύποιτο. &c.

Futurum primum ſingular. τυψοίμην, οιο, οιτο, &c. vt præſens.

Futurum ſecundum ſing τυποίμην, οῖο, οῖτο. Dual. οίμεθον, οῖσθον, οίσθην. Plu. οίμεθα, οῖσθε, οῖντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præſens ſing, ἐὰν τύπτωμαι, &c.

Perfectum ἐὰν τετύπω τετύπῃς &c. ſicut τετύφω.
Infinitum primum ἐὰν τύψωμαι ῃ, ηται. &c.
Infinitum ſecundum, ἐὰν τυποῦμαι ῇ, ῆται. &c.

INFINITIVVS.

Præſens τύπτεσθαι. Perfectum τετυπέναι.

Alia tempora à tertiis perſonis indicatiui vltima ſyllaba uerſa in σθαι, τύψασθαι, τυπέσθαι, τύψεσθαι, τυπᾶσθαι.

PARTICIPIVM.

Præſens ὁ τυπτόμενος &c.
Perfectum ὁ τετυπὼς ἡ τετυφυῖα.

Alia tempora vltimã indicatiui vertunt in μενος. ὁ τυψάμενος, τυπόμενος. τυψόμενος, τυπούμενος.

Notio Igitur τύπτομαι vt paſſiuum eſt, ſignificat percutior, ut medium, percutio uel percutier, ſic reliqua tẽpora & modos huius verbi communiter exponito, Sunt & Græcis uerba deponentia, quæ ſola paſſiua voce flectuntur, & actiue ſignificant, ἐργάζομαι operor, εἰργαζόμην εἴργασμαι. In his coniugandis fingenda primum eſt uox actiua, licet abuſiua ſit.

APPENDIX DE VERBIS contractis.

de verbis contractis Verba tertiæ coniugationis in εω αω οω in præſenti & imperfecto contrahuntur, Fitq́ in εω generalis ſemper contractio. At in αω οω non item. Porrò in αω longa ſequente ει ῃ vel η, fit in ᾳ α contractio, οι ου in ῳ ω. In οω ſequente ει ῃ uel η, in η, præter χρυσόειν χρυσοῦν. Cæterum per ſingulos modos breuiter perſtringemus.

INDICATIVI.

Præſens S. ποιέω ποιῶ, ποιέεις ποιεῖς, ποιέει ποιεῖ. Dual. ποιέετον ποιεῖτον. Plu. ποιέομεν ποιοῦμεν, ποιέετε, ποιέουσι ποιοῦσι.

S. βοάω βοῶ, βοάεις βοᾷς, βοάει βοᾷ (uel Dorice βοῆς βοῆ.) Dua. βοάετον βοᾶτον. Plu. βοάομεν βοῶμεν,

βοάκτε βοᾶτε, βοάουσι βοῶσι.

S. χρυσόω χρυσῶ, χρυσόεις χρυσοῖς, χρυσόει χρυσοῖ. D. χρυσόετον χρυσοῦτον. Plur. χρυσόομεν χρυσοῦμεν χρυσόετε οῦτε χρυσόουσι οῦσι.

Singul. ἐποίεον ἐποίουν, ἐποίεες ἐποίεις, ἐποίεε ἐποίει vel Ionice ποίεσκε. Dua. ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην ποιείτην Plu. ἐποιέομεν ἐποιοῦμεν, ἐποιέετε ἐποιεῖτε. &c.

Sing. ἐβόαον ἐβόων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α, vel βόασκε. D. ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην. Plu. ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Sing. ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου, vel χρύσοσκε. Dual. ἐχρυσόετον οῦτον. &c.

IMPERATIVI.

Sing. ποίεε ποίει, ποιεέτω είτω. βόαε α, βοαέτω άτω. χρύσοε, ου, χρυσοέτω, ούτω, &c. Præſens

OPTATIVI.

Sing. ποιέοιμι οῖμι, έοις οῖς, έοι οῖ, &c. Attice ſeu Aeoli ποιοίην οίης οίη. Dor. ποιώην ώης, &c. Præſens

Singu βοάοιμι ῷμι, άοις ῷς. Aeolice βοώην ώης, &c. vel βοώοιμι poetice. ſicut ἠβώοιμι Il. λ ab ἠβάω.

Sing. χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, όοι, οῖ. &c.

SVBIVNCTIVI.

S. ἐὰν ποιέω ῶ, έῃς ῇς, έῃ ῇ. D. έητον ῆτον, &c. Præſens

Singul. βοάω βοῶ, βοάῃς, βοᾷς, βοάῃ βοᾷ (uel Dorice βοῇς βοῇ.) Dual. άετον ᾶτον. Plu. βοάωμεν βοῶμεν, άετε βοᾶτε, βοάωσι, βοῶσι.

Sing. χρυσόω χρυσῶ, χρυσόῃς, χρυσοῖς, όῃ, οῖ. Dua. όητον οῖτον. Plu. όωμεν, όητε, οῖτε, όωσι, ῶσι.

INFINITIVI.

Ποιέειν ποιεῖν, Dorice ποιέν, Aeolice ποίην. βοάειν βοᾶν βοάμεναι, Dorice βοῆν, Aeolice βόαις. χρυσόειν χρυσοῦν, Aeolice χρύσοις. Præſens

PARTICIPII.

Ποιέων ῶν, έοντος οῦντος, έουσα οῦσα, εούσης ούσης, ποιέον,

οῦν. βοάων ῶν, άοντος ῶντος, άουσα ῶσα, αούσης ώσης, άον ῶν. χρυσόων ῶν, όουσα οῦσα, όον οῦν.

INDICATIVI PASSIVI.

Pręſens S. ποιέομαι οῦμαι, έῃ ῇ, έεται εῖται. Dua. εόμεθον ούμεθον, έεσθον εῖσθον. Plu. εόμεθα ούμεθα, &c.

S. βοάομαι ῶμαι, βοάῃ βοᾷ, & βοῇ uel βοᾶσι Dorice, βοῆσαι Io. βοάεται ᾶται. D. βοαόμεθον ώμεθον, άεσθον ᾶσθον. P. αόμεθα ώμεθα, άεσθε ᾶσθε, άονται ῶνται. &c.

Imperf. S. χρυσόομαι οῦμαι, όῃ, οῖ, όεται οῦται, &c.

S. ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου, ου, έετο εῖτο, &c.

S. ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου, ῶ, άετο, ᾶτο, &c.

S. ἐχρυσοόμην ούμην, όου ου, όετο οῦτο, &c.

IMPERATIVI.

Præſens S. ποιέου οῦ, ποιεέσθω είσθω, βοάου ῶ, βοαέσθω άσθω, χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω, &c.

OPTATIVI.

Præſens S. ποιεοίμην ποιοίμην, έοιο οῖο, έοιτο οῖτο, &c.

S. βοαοίμην ώμην, άοιο ῷο, &c.

S. χρυσοοίμην οίμην, όοιο οῖο.

SVBIVNCTIVI.

Præſens S. ἐὰν ποιέωμαι ῶμαι, έῃ ῇ, έηται ῆται, &c.

S. βοάωμαι ῶμαι, άῃ ᾷ, άηται ᾶται, &c.

S. χρυσόωμαι χρυσῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται οῖται, alii χρυσοῦται, uel ῶται. Dua. οώμεθον ώμεθον, όησθον ῆσθον, οῦσθον uel ῶσθον, &c.

INFINITIVI.

Præſens ποιέεσθαι εῖσθαι. βοάεσθαι ᾶσθαι, χρυσόεσθαι οῦσθαι.

PARTICIPII.

Præſens ποιεόμενος ούμενος, βοαόμενος ώμενος, χρυσοόμενος χρυσούμενος.

Notio In verbis εω contractio communis ου Dorice in ω conuertitur, ποιοῦμεν ποιῶμεν. Et ει ſępius Ionice in εα reſoluitur, ποιεῖσθαι ποιέασθαι. Etiam in uerbis αω contractione facta in ω, multis perſonis alterius accidit apud poetas epentheſis, quod eiuſdem temporis eſt

cum ſyllaba præcedente πνδάω πνδῶ πνδώω, ὁράω ὁρῶ, μνάομαι μνᾶου μνῶ μνώω μνώντο ὑφάουσιν ὑφῶσι ὑφόωσι. ἀντιάων ἀντιῶν ἀντιόων, ἀντιῶσι ἀντιόωσι. &c. Similiter contractione facta in a, aliud crebro inſeritur. γέλαε γέλα γέλαα ἀγοράασθαι ἀγοράσθαι ἀγοράασθαι.

Item quædam & εω & αω finiunt, ξυρέω uel ξυράω. Notio a γηρέω γηράω. βέω βάω. Aliqua & εω & οω πλέω πλώω. lia γελάω ſimiliter νεώω uel νεάω Nonnulla à non contractis cō uel γελέω tractis contracta formantur, & penultimas in contractorum longas corripiunt, πείθω πιθέω. στάχω στιχέω uel στιχάω. δαίω δαέω. ἄδω ἀδέω. Fiunt item ex contractis incontracta, αὐδάω αὐδάζω, ἀγαπάω ἀγαπάζω, ἀυπάω uel ἄζω apud Pindarum. φιλέω φίλω. infinitum primum, ἔφιλα ἔφιλάμην φίλαι diligito ἰλία ε. ὁ φιλάμενος, γαμέω γαμῶ. infinitum primum. ἔγημα ὁ γήμας. Sic Attici pro αὐξέω ἀλεξέω ἑψέω dicere conſueuerunt αὔξω ἀλέξω ἕψω.

Item verba in εω uel αω poſt contractionem haben tia ω purum, non pariunt infinitum & futurum ſecundum, ſimiliter perfectum & pluſquamperfectum medium, ποιέω ποιῶ, βοάω βοῶ. pariunt uero, ſi poſt contractionem ω fuerit impurum & verbum adhuc biſſyllabum, ſicq́ proxima conſonans ante ω, horum temporum index eſt, nec neceſſe erit in infinito & futuro ſecundo corripi penultimā, ſicut in verbis in con tractis, δουπέω δουπῶ δέδουπα ἐδούπεον ἔδουπον δουπῶ. μυκῶ μυκάω μέμυκα ἔμυκον ἀνωγέω ἀνωγῶ ἤνωγα ἠνώγειν ἤνωγον ἀνωγῶ. μελέω, λῶ, μέμελα, & extenſione poetica μέμηλα. ῥέω ῥῶ, ἄρον. ἁμαρτέω, τῶ, ἤμαρτον. & in carmine ἤμβροτον. Item χέω χῶ, σπάω σπῶ licet monoſyllaba ſint, faciunt tamen infinitum ſecundum ἔχον ἔσπον. Cæterum verbis in οω hæc tempora ferè ignota ſunt.

Notio a lia

DE VERBIS IN μι.

TRES priores coniugationes in μι à tribus ordinibus contractorum fiunt, ω pura in μι, & vocali indice in ſuam longam mutata, τιθέω τίθημι, ἱστάω ἵστημι, διδόω δίδωμι, in quibus item prima ſyllaba adiectitia per ι & conſonantem principii repetitam conficitur, primaria namque eorum themata ſunt, θέω στάω δόω. in ἵστημι vero ſolum ι apponitur, nec fit repetitio conſonantis σ, quia poſitio impedit. At in triſyllabis non opus eſt reduplicatione. vt ὀνέω ὄνημι, κρεμάω κρέμημι, etiam in quibuſdam biſyllabis negligitur repetitio χρέω χρῆμι, βάω βημὶ, βλέω βλῆμι, φάω φημί.

Quarta à verbis in νω ducta, item ω in μι, & υ vocali immutabili intriſecus aucta, nulla omnino facta reduplicatione, ζαγνύω ζάγνυμι.

Verba in μι præſens, Imperfectum & infinitum ſecundum peculiaria flectendo tempora habent, & ſecundo futuro, perfecto & pluſquamperfecto medio carent. Futurum & infinitum primum, perfectum & pluſquamperfectum Actiuum formant à themate primario ſecundum canones verborum in ω. futurum primum θήσω στήσω δώσω, infinitum primum ἔστησα ἔ-
Notio θηκα ἔδωκα (vbi nota, quod infinitum primum perpetuo indicem retinet primi futuri, præter τίθημι θήσω ἔθηκα, δίδωμι δώσω ἔδωκα, ἵημι, de quo infra, ἥσω ἧκα, ἔπω ἔψω εἶπα, ἐνέγκω ἐνέγξω ἤνεγκα uel ἤνεικα ab ἐνείκω.) Perfectum τέθεικα ἕστηκα vel Dorice ἕστακα δέδωκα (iterum aduerte τέθηκα legi debere, more tamen
Notio Bœotico η tranſiſſe in ει.) Perfectum paſſiuum τέθειμαι ἕσταμαι δέδομαι. Peculiariter perfectum paſſiuũ verborum in μι penultimam corripit, reſoluendo vocalem indicem cuiuſque coniugationis in propriam breuem, τέθειμαι tamen penultimam, ſicut Bœotice

in perfecto actiuo mutata eſt, ſeruauit. Verum in infinito & futuro primo paſſiuo quoq; ε recipit propriam breuem ἐτέθην τεθήσομαι, deberet autem dici iuxta canonem ἐθέθην θεθήσομαι. ſed conſonans denſa alternatim ſe non ſequitur. Infinitum & futurum ſecundum paſſiuum penitus deſiderantur. Paulo poſt futurum à τέθειμαι τεθήσομαι.

FORMA INDICATIVI.

SECVNDA perſona præſentis à prima fit μι in σ conuerſo, tertia à ſecunda adiecto ι, in duali & plurali flectuntur ſicut verba in ω, ſeruata tamen in penultima vniuſcuiuſq; coniugationis ſua vocali ꝓpria breui, & tertia ꝑſona plurali ſimili datiuo plurali ſui participii, quia perpetuo tertia pluralis præſentis & futuri actiui coïncidit dtō plurali ſui participii. Præſens

S. τίθημι τίθης τίθησι. Dor. τίθητι. Dual. τίθετον τίθετον. 1
Plu. τίθεμεν τίθετε τιθεῖσι uel Ionice τιθέασι.

Sing. ἵστημι ἵστης ἵστησι, ἵστητι. Dua. ἵστατον ἵστατον. Plur. 2
ἵσταμεν ἵστατε ἱστᾶσι, Ionice ἱστάασι.

Sing. δίδωμι δίδως δίδωσι, δίδωτι. Du. δίδοτον δί- 3
δοτον. Plu. δίδομεν δίδοτε διδοῦσι, uel διδόασι.

Sin. ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυσι, ζεύγνυτι. Du. ζεύγνυτον. Plu- 4
ral. ζεύγνυμεν ζεύγνυτε ζευγνῦσι, uel ζευγνύασι, vſitatius tamen ζευγνύουσι à ζευγνύω.

Prima perſona imperfecti à prima præſentis fit μι verſo in ν, præfixo augmento, flectitur ſicut tempora in ην verborum ω ſeruata ſaltem in penultima dualis & pluralis uocali propria ſoluta.

Sing. ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη uel τίθεσκε. Dua. ἐτίθετον ἐτιθέτην. Plu. ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν, uel ἔτιθεν Dorice.

Sing. ἵστην ἵστης ἵστη uel ἵστασκε. Dua. ἵστατον ἱστάτην. Plu. ἵσταμεν ἵστατε ἵστασαν.

Sing. ἐδίδουν ἐδίδως ἐδίδω uel δίδοσκε. Dua. ἐδίδοτον ἐδιδότην. Plu. ἐδίδομεν ἐδίδοτε ἐδίδοσαν.

Sing. ἐζάγνυν ἐζάγνυς ἐζάγνυ uel ζάγνυσκε. Dua. ἐζά-γνυτον ἐζαγνύτην. Plu. ἐζάγνυμεν ἐζάγνυτε ἐζάγνυσαν.

Infin. β. Infinitum ſecundum à futuro primo fit σω ducto in ν, præpoſito augmento, nec reſoluitur in duali & plurali vocalis propria, niſi in tribus infinitis ἔθην ἔ-δων, & ἦν miſi.

Sing ἔθην ἔθης ἔθη. Dua. ἔθετον ἐθέτην. Plu. ἔθεμεν ετε εσαν, uel ἔθεν ſicut ἔφην.

Sing ἔστην ἔστης ἔστη. Dua. ἔστητον ἐστήτην. Plu ἔστημεν ἔστητε ἔστησαν uel ἔσταν Attice.

Sing ἔδωκα ἔδων ἔδω. Dua. ἔδοτον ἐδότην. Plu. ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν uel ἔδων.

Infinito ζάγνυμι caret, quia uerba poliſyllaba tam in νω quàm in νμι ſolum per præſens & imperfectum flectuntur. Biſſyllaba uero quædam apud poetas etiã vlterius flectuntur vt δύω δῦμι δύσω ἔδυν δῦθι. κλύω κλῦμι κλύσω ἔκλυν κλῦθι.

FORMA ALIORVM MODO-RVM. IMPERATIVI.

Infin. β. SECVNDA perſona præſentis à ſecunda indicatiui fit σ verſo in θι, & uocali reſoluta.

δάδω Sing. τίθετι (deberet dici τίθεθι, ſed ob alterni-

δάδιθι tatem vltimum θ uertitur in τ) τιθέτω. Dua. τίθετον τι-θέτων. Plu τίθετε τιθέτωσαν.

Singular. ἵσταθι ἱστάτω. Dua. ἵστατον ἱστάτων. Plura. ἵστατε ἱστάτωσαν.

Sing. δίδοθι διδότω. Dua. δίδοτον διδότων. Plu. δίδοτε διδότωσαν.

Sing. ζάγνυθι ζαγνύτω. Dua. ζάγνυτον ζαγνύτων. Plu. ζάγνυτε ζαγνύτωσαν.

Præſens Secunda infiniti ſecundi à ſecunda infiniti indicatiui σ in θι, indice vocali manente longa, γνόω γνῶμι γνώσω ἔγνων ἔγνως γνῶθι. ἔκλυς κλῦθι. ἔστης στῆθι uel στᾶθι Dorice, exceptis tribus infinitis indicem vocalem in

duali & plurali indicatiui reſoluentibus, quæ eandē in imperatiui infinito diſſoluunt, ἔθης θέτι, ἔδως δόθι, ἧς ἕθι, & irregulariter θὲς δὸς ἕς, quorum forma ſecuta ſunt ἔνισπες dicito à uerbo ἐνίσπω, & σχὲς habeto cum compoſitis πρόσχες intendito, ἐπίσχες contineto, à σχέω σχῆμι.

Sing. θέτι uel θὲς θέτω. Dual. θέτον θέτων. Plur. θέτε θέτωσαν.

Singular. στῆθι στήτω. Dual. στῆτον στήτων. Plur. στῆτε στήτωσαν.

Sing. δόθι uel δὸς δότω. Dua. δότον δότων. Plu. δότε δότωσαν. ζεύγνυμι caret, ut dictum eſt.

OPTATIVI.

Præſens à præſenti indicatiui μι in ην, & ad vocalem indicem reſolutam ponendo ι. Præſens

Sing. τιθείην τιθείης τιθείη. Dua. τιθείητον τιθειήτην. Plu. τιθείημεν τιθείητε τιθείησαν uel τιθεῖεν.

Sing. ἱσταίην ἱσταίης ἱσταίη. Dua. ἱσταίητον ἱσταιήτην. Plu. ἱσταίημεν ἱσταίητε ἱσταίησαν uel ἱσταῖεν

Sing. διδοίην διδοίης διδοίη. Dua. διδοίητον διδοιήτην. Plu. διδοίημεν διδοίητε διδοίησαν uel διδοῖεν. Et æolice διδῴην διδῴης διδῴη, &c.

Verba quartæ Coniugationis Optatiuis & Subiunctiuis carent.

Infinitum ſecundum conſimiliter præſenti flectitur reduplicatione ſepoſita. Infini

Sin. θείην, ης, η. D. θείητον ήτην. P. μεν. ητε, ησαν uel θεῖεν.

Sin. σταίην, ης, η. D. σταίητον ήτην. Plu. σταίημεν σταίητε ησαν.

Sing. δοίην δοίης δοίη. Dua. δοίητον δοιήτην. Plu. δοίημεν δοίητε δοίησαν.

SVBIVNCTIVI.

Præſens idem eſt ſuo uerbo contracto. Pręſens

Sing. ἐὰν τιθῶ τιθῇς τιθῇ. Dua. τιθῆτον τιθῆτον. Plu. τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶσι.

Sing. ἐὰν ἱστῶ ἱστᾷς ἱστᾷ Dua. ἱστᾶτον. Plu. ἱστῶμεν ἱστᾶτε ἱστῶσι.

Sing. ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ. Dua. διδῶτον διδῶτον. Plural διδῶμεν διδῶτε διδῶσι, quod aliquantum diſcrepat à verbo contracto.

Infin. β Pari modo flecte infinitũ reduplicatione abiecta.

Sing. ἐὰν θῶ θῇς θῇ. Dua. θῆτον Plu. θῶμεν θῆτε θῶσι.

Sing. ἐὰν στῶ στᾷς στᾷ. Dua. στᾶτον. Plu. στῶμεν στᾶτε στῶσι.

Sing. ἐὰν δῶ δῷς δῷ uel ionice δῶσι. Dua. δῶτον. P. δῶμεν δῶτε δῶσι uel δώωσι poetice, ſicut γνώωσι.

INFINITIVI.

Præſens Præſens mutat in μι indicatiui in ναι, & vocalem indicem reſoluit, τίθημι, τιθέναι τιθέμεναι τιθέμεν. ἵστημι, ἱστάναι, δίδωμι διδόναι. ζεύγνυμι ζευγνύναι.

Infin. β. Infinitum ν in ναι, uocali longa manente, ἔστην, στῆναι uel στᾶναι. ἔγνων γνῶναι. ἐβίων βιῶναι.

At ἔθην θεῖναι, ἔδων δοῦναι appoſitione ꝑducta ſunt

PARTICIPII.

Præſens Præſens mutat μι in σ uocali ſoluta, ſed iterum aucta uel appoſitione uel extenſione.

ὁ τιθεὶς τοῦ τιθέντος, ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης, τὸ τιθὲν τοῦ τιθέντος.

ὁ ἱστὰς τοῦ ἱστάντος, ἡ ἱστᾶσα τῆς ἱστάσης, τὸ ἱστὰν τοῦ ἱστάντος

ὁ διδοὺς τοῦ διδόντος, ἡ διδοῦσα τῆς διδούσης, τὸ διδοῦν τοῦ διδόντος.

ὁ ζευγνὺς τοῦ ζευγνύντος, ἡ ζευγνῦσα τῆς ζευγνύσης, τὸ ζευγνῦν τοῦ ζευγνύντος.

Infinitũ Sic infinitum depoſito augmento, ὁ θεὶς στὰς, δούς.

VERBI PASSIVI.

PRÆSENS & imperfectum, ſeruata uocali indice, flectitur in omnibus modis ſicut τύπτομαι ἐτυπτόμην, niſi ꝙ ſecunda perſona præſentis etiam in σαι finit, imperfecti & imperatiui in σο. Et optatiuum & ſubiunctiuum penultimam ubi poteſt,

circunflectit.

Sing. τίθεμαι τίθεσαι uel τίθῃ uel τίθεαι, τίθεται. D. Præſens
τιθέμεθον τίθεσθον τίθεσθον. Plur. τιθέμεθα τίθεσθε τίθεν/
ται uel τιθέαται.

Sing. ἵσαμαι ἵστασαι ἵσῃ uel ἵσα Dorice, ἵσαται. Dua.
ἱσάμεθον ἵσασθον ἵσασθον. Plu ἱσάμεθα ἵσασθε ἵσανται.

Sing. δίδομαι δίδοσαι δίδοται. Dua. διδόμεθον δίδο
σθον δίδοσθον. Plur. διδόμεθα δίδοσθε δίδονται.

Sing. ζάγνυμαι ζάγνυσαι ζάγνυται. Dua. ζαγνύμεθον
ζάγνυσθον. Plu ζαγνύμεθα ζάγνυσθε ζάγνυνται.

Sing. ἐτιθέμην ἐτίθεσο ἐτίθου uel ἐτίθεο, ἐτίθετο. Dua. ἐτι Imperf.
θέμεθον ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην. Plu. ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο.

Sing. ἱσάμην ἵσασο ἵσατο. Dua. ἱσάμεθον ἵσασθον ἱσά/
σθην. Plu. ἱσάμεθα ἵσασθε ἵσαντο.

Sing. ἐδιδόμην ἐδίδοσο ἐδίδοτο. Dua. ἐδιδόμεθον ἐδί/
δοσθον ἐδιδόσθην. Plu. ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε ἐδίδοντο.

Sing. ἐζαγνύμην ἐζάγνυσο ἐζάγνυτο. Dual. ἐζαγνύμεθον
ἐζάγνυσθον ἐζαγνύσθην. Plural. ἐζαγνύμεθα ἐζάγνυσθε
ἐζάγνυντο.

IMPERATIVI.

Sing. τίθεσο uel τίθου uel τίθεο, τιθέσθω. Dua. τίθεσθον Præſens
τιθέσθων. Plu. τίθεσθε τιθέσθωσαν.

Sing. ἵσασο ἱσάσθω. Dua. ἵσασθον ἱσάσθων. Plu. ἵσα
σθε ἱσάσθωσαν.

Sing. δίδοσο διδόσθω. Dua. δίδοσθον διδόσθων. Plu.
δίδοσθε διδόσθωσαν.

Sing. ζάγνυσο ζαγνύσθω. Dua. ζάγνυσθον ζαγνύσθων.
Plu. ζάγνυσθε ζαγνύσθωσαν.

OPTATIVI.

Sing. τιθείμην τιθεῖο τιθεῖτο. Dua. τιθείμεθον τιθεῖσθον τι/ Præſens
θείσθην. Plu. τιθείμεθα τιθεῖσθε τιθεῖντο.

Sing. ἱσαίμην ἱσαῖο ἱσαῖτο. Dua. ἱσαίμεθον ἱσαῖσθον ἱσαί
σθην. Plu. ἱσαίμεθα ἱσαῖσθε ἱσαῖντο.

Sing. διδοίμην διδοῖο διδοῖτο. Dua. διδοίμεθον διδοῖ

διδῶσθον διδοῖσθην. Plu. διδοίμεθα διδοῖσθε διδοῖντο. Quædam vt ὄναιο δύναιο penultimam non circunflectunt.

SVBIVNCTIVI.

Præſens Sing. ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ τιθῆται. Dua. τιθώμεθον τιθῆσθον. Plu. τιθώμεθα τιθῆσθε τιθῶνται.

Sing. ἐὰν ἱστῶμαι ἱστᾷ ἱστᾶται. Dua. ἱστώμεθον ἱστᾶσθον. Plu. ἱστώμεθα ἱστᾶσθε ἱστῶνται.

Sing. ἐὰν διδῶμαι διδῷ διδῶται Dua. διδώμεθον διδῶσθον. Plu. διδώμεθα διδῶσθε διδῶνται. At ἐὰν δύνωμαι antepen. acuitur.

INFINITIVI.

præſens τίθεσθαι ἵστασθαι δίδοσθαι ζεύγνυσθαι.

PARITICIPII.

Præſens ὁ τιθέμενος, ἱστάμενος, διδόμενος, ζευγνύμενος. Reliqua tempora paſſiua. ſ. perfectum, pluſquamperfectum, infinitum & futurum primum, pauloposſt futurum flectuntur, ut dictum eſt, iuxta regulas habitas in τύπτω.

Mediũ uerbum in μι DEINDE, ſi lubet, medium verbum ſic colligito, Præſens τίθεμαι, Imperfectum ἐτιθέμην, Perfectum & pluſquamperfectum medium in uerbis in μι deſunt. Infinitum primum ἐθηκάμην ab ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην ab ἔτυψα. Infinitum ſecundum vocalem indicem reſoluit ἐθέμην ab ἔθην, ſicut ἐτυπόμην ab ἔτυπον, ἐστάμην, ἐδόμην, ſecunda perſona ἔθεσο uel ἔθου ἔθεο, tertia ἔθετο. &c. per reliquos modos flectitur vt Præſens reduplicatione ſemota. Futurum primum θήσομαι à θήσω, flectitur ſicut τύψομαι, ſecundum deſideratur.

DE VERBIS COPIOSIVS.

CAPVT IIII.

Notio augméti SCIENDVM præter ea quæ iam de augmento dicta ſunt, quod verbum cum præpoſitione compoſitum nõ plus ſignificans, quam ſimplex

augetur in principio totius compoſiti, vt εἴπω dico, componitur cum ἀν & idem ſignificat ἀνείπω ἠνείπον, εὕδω καθεύδω ἐκάθευδον dormiebam, præpoſitione uero plus ſignificati addente, fit augmentum in principio uerbi ſimplicis, non præpoſitionis, ἀκούω παρακούω obaudio, παρήκουον, γράφω καταγράφω deſcribo, κατέγραφεται.

Hic obiter nota præpoſitionem amittere uocalem ultumam, ſi cum uerbo incipiente à uocali componatur, ἔγραφον κατέγραφον, exceptis περὶ & πρὸ, quæ finales uocales in compoſitione retinent, ut ἔχω περιέχω, προέχω, & per Craſin, προὔχω. Cæterum κάσχεθε pro κατάσχεθε, κακκείοντες pro κατακείοντες, καββὰς pro καταβὰς, ἀγκομίζειν pro ἀνακομίζειν, ἄγκειται pro ἀνάκειται, ἀμμνήσει pro ἀναμνήσει, poetica ſunt.

Quædam uerba compoſita bifariam augentur, ut ἐνοχλέω, λῶ, ἠνώχλουν, ἀνορθόω θῶ, ἠνώρθουν. etiam ſimplicia μέλλω ἔμελλον ἤμελλον, βούλομαι ἐβουλόμην ἠβουλόμην. δύναμαι ſecundæ coniugationis uerborum in μι, ἐδυνάμην ἠδυνάμην. ὁράω ὁρῶ, ἑώρων ὥρακα ἑώρακα. ἁνδάνω ἥνδανον ἑήνδανεν. οἴγω mediū perfectum ᾦγα ἔῳγα ἀνέῳγα, ἔπω, infinitum primum, εἶπα ἔειπα προσέειπα. Sunt quæ ſolo ε ſuperflue augentur, ἥκω medium perfectum ἧκα ἕηκα συνέηκα, Attice ξυνέηκα ὤθομαι, ὤσμαι ἔωσμαι, ὠσάμην ἐωσάμην ὠνέομαι ὠνοῦμαι, ὠνούμην ἐωνούμην, ὄλπα ἔολπα, ὄργα ἔοργα. Perfecta media ab ἐλπέω, ἐργέω, uel ἔλπω ἔργω thematibus inuſitatis. εἴκω medium perfectum οἶκα ἔοικα, in horum trium pluſquam perfecto ο etiam in ω uertitur, ἐώλπειν ἐώργειν, ἐῴκειν. ἔθω medium perfectum ὄθα ἔοθα, & aucta utraque uocali εἴωθα εἰώθειν. εἴδω. perfectum medium οἶδα uel εἶδα, pluſquamperfectum ᾔδειν, Ionice ᾔδεα, Attice ᾔδη, noueram nouerat. ἑστήκω in ſolo pluſquamperfecto medio per ι augetur ἕστηκα εἱστήκειν.

Deniq; liberum eſt poetis à quouis præterito reci/dere augmentum, ἔτυπτον τύπτον τύπτες τύπτε, &c. ἔτυψα τύψα τύψας. ἔβαλον κατέβαλον κάββαλον, τ verſo in β propter β ſequens. κατέπεσεν κάππεσεν. ἀνέστη ἄνστη. ἀνεπνύνθη ἀμπνύνθη. βέβληται βλῆται. ἐβέβλητο βέβλητο βλῆτο. Et è regione augmento præfigere ſuperflua infinitis, ut à λαχέω uel λήχω præſente abuſiuo, infinitum ſecundum fit ἔλαχον, ἐὰν λάχω poetice ἐὰν λελάχω ὁ λαχὼν λελαχών, τυχέω ἔτυχον, ἐὰν τύχω ἐὰν τετύχω, ὁ τυχὼν ὁ τετυχών. πάλλω ἔπαλον, ὁ παλὼν ὁ πεπαλών. ταγέω ἔταγον, ὁ ταγὼν ὁ τεταγών. κάμνω ἔκαμον, ἐὰν κάμω ἐὰν κεκάμω. χαίρω ἔχαρον χάροιμι χαροίμην, tertia pluralis χάροιν/το, Ionice χαροίατο κεχαροίατο. πείθω ἔπιθον ἐπέπιθον. φράζω ἔφραδον ἐπέφραδον. κράζω ἔκραξα ἐκέκραξα.

Item vnicam uocalem longam vel diphthongum reſoluere in duas breues, ἄγω ἦγον poetice, ἔαγον ἐάγην, ἦγα ἔαγα ἐαγώς, ἦξα ἔαξα: ἄπτω Infinitum primum α ex/tenſione aucto ἧψα, reſoluto in duo breuia ἄασα ἀα/σάμην ἀάσθην. ἥδω mediũ perfectum ἧδα ἔαδα ἐαδώς. ſic ἁλῶ ἧλον ἥλην ἐάλην. ἕλω perfectum paſſiuum ἧλμαι ἥλμενοι ἐέλμενοι, ἕω induo εἷσα εἵσμην εἷσο ἕεσο.

Notio Infinitum primum ſæpe indicem σ geminat cauſa metri aut ſolum gratia ornatus, ἐγέλασα ἐτέλεσα τέλεσσον τελεσάσθω ἐτελεσάμην τελεσάμενος αἰνήσεια. Fit & alibi geminatio conſonantis propter metrum δείδω ἔδεισα ἔδδεισα, ἔμεναι ἔμμεναι. Item aſſumptio conſonantis externæ, δουπέω ἐδούπησα ἐγδούπησα. Aliquando σ indicẽ extrudit. σαόω ἐσάωσα ἔσαα. ἀλάω ἤλασα ἤλαα. χέω uel χεύω ἔχευσα ἔχευα ἔχεα. Infinit. prim. infinitiui χέαι ἀμφιχέαι apud Heſiod. participium χέας ἐκχέας καίω uel κάω καύσω ἔκαυσα uel ἔκηα.

Notio. preteriti In verbis ab α ε ο inchoantibus Attici communi præterito tàm actiuo quàm medio duas litteras initiales præſentis anteponũt, corripiuntq́; tertiam ſæpius

à principio ſyllabam, ſi uerbum quadriſyllabum excreuerit ἀκούω ἤκουα, Attice ἀκήκοα. ἐλάυθω ἤλαυθα ἐλήλυθα uel ἐλήλουθα poetice. ὀλέω ὦλα ὄλωλα. ὀπτῶ ὦπα ὄπωπα. ἐρείδω ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἄρω ἦρα ἄρηρα. ἔδω ἦδα ἔδηδα. ὄρω ὦρα ὄρωρα. Similiter in præterito actiuo, ὀρύσσω ὤρυχα ὀρώρυχα. & in pluſquamperfecto ὠρωρύχειν. ὀμόω ὤμοκα ὀμώμοκα ὠμωμόκειν. ἀλείφω ἤλειφα ἀλήλιφα ἀλήλιμμαι. ἔδω ἦκα ἔδηκα. & fit Epentheſis ſyllabæ δο ἐδήδοκα. nam in ſecunda & tertia ſyllaba eadem conſonans debet reduplicari, ſic fit in ἄγω ἦχα ἄγηχα ἀγήγοχα, & γ altero, quod male ſonet, exciſo ἀγήοχα ἀγηοχὼς, quod verbum & in infinito ſecundo Attici reduplicant ἦγον ἄγηγον, & metatheſi ἤγαγον, ἄγαγε ἀγάγοιμι, ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγὼν, ὁ ἀγαγώς. ſic ἀλκέω ἦλκον ἄλαλκον ἤλαλκον, ἀλαλκεῖν ἀλαλκών.

Item præſente à λ uel μ initiante, Attici in præterito pro λ uel μ abiectis, ipſi ε apponunt ι, λήβω λέληφα εἴληφα εἴλημμαι εἰλήφθην μείρω μείρομαι μέμαρμαι εἵμαρμαι ὁ εἱμαρμένος ἐνη. &c. Huius quoque uerbi in perfecto medio fit Methatheſis μέμορα ἔμμορα, ſicut in σέσυμαι, & aliis quibuſdam.

In uerbis biſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, Attici ε penultimæ ſyllabæ in perfecto actiuo vertunt in ο, κλέπτω κέκλεφα κέκλοφα. πέμπω πέπεμφα, πέπομφα. στρέφω ἔστρεφα ἔστροφα. τρέφω θρέψω τέθροφα. βρέχω βέβρεχα βέβροχα. πλέκω πέπλεχα, πέπλοχα.

Iones ſæpe in dicem κ tollendo penultimam corripiunt, βάω βημὶ βήσω βέβηκα uel βέβαα, θνάω θνήσω τέθνηκα τέθναα. δείδω medium perfectum δέδοιδα, & propter concurſum δ δ δ, ultimum in κ in dicem perfecti actiui conuertitur, δέδοικα δέδια, poetica δείδια. γέω abuſiuum naſcor, γέγηκα γέγαα, ἑστήκω mediū perfectum ſine augmento ἕστηκα ἕσταα, μάω μέμηκα μέμαα. In aliquibus penultima ſeruatur longa, poetice

δέω δέδηκα δέδια, hinc ἀμφιδέδιε, κοτέω κεκότηκα κεκότηκα ὁ κεκοτηκώς, χαρέω κεχάρηκα κεχάρηκα ὁ κεχαρηκώς. Quorum participia apud poetas ſic uariant, ὁ γεγαώς τοῦ γεγαότος, ἡ γεγαυῖα τῆς γεγαυίας, τὸ γεγαὸς τοῦ γεγαότος, uel contracte ὁ γεγὼς τοῦ γεγῶτος, ἡ γεγῶσα τῆς ης, τὸ γεγὼς τοῦ γεγῶτος. Per Epentheſin α uel ε, nihiloq́ minus contracte, ὁ γεγαὼς τοῦ γεγαῶτος, ἡ γεγαῶσα τῆς γεγαώσης, τὸ γεγαὼς τοῦ ῶτος. à τέθνηκα ὁ τεθνηκὼς τοῦ τεθνηκότος, contracte ὁ τεθνεὼς τοῦ τεθνῶτος uel ὁ τεθνεὼς τοῦ τεθνεῶτος.

Syncope fit in præteritis, vt δέμω δὲ δέμηκα δέδμηκα δέδμημαι, idq́ concidit verbo δμέω δμήσω δέδμηκα. τέμνω τετέμηκα τέμηκα τέτμημαι, κάμνω κεκάμηκα κέκμηκα, κέκμημαι. Etiam in aliis temporibus. ςαῦται pro ςάεται, ςαῦτο pro ἐςάετο. Ab ἵκω infinito ſecundo ἱκον, tertia perſona dualis ἱκέτην, per ſyncopen ἵκτην, & ſoluta diphthongo εἵκτην, δέγμενος pro δεχόμενον, ἄρμενος pro ἀρόμενος, ἄλμενος pro ἀλλόμενος, ἆλτο pro ἥλετο, βέβαμεν pro βεβάαμεν iuimus, βεβάμεν iuiſſe pro βεβαέμεν, ἄνωχθι pro ἀνώγηθι. Infinitum ſecundum imperatiui ab ἀνώγημι, conciſo η, & γ neceſſario conuerſa in ſuam denſam χ propter denſam θ ſequentem.

Notio Verba primæ & ſecundæ coniugationis naturaliter conſonantem ſuam mediam habent ante μαι finale perfecti paſſiui, τέτυφα τέτυβμαι πέπραχα πέπραγμαι, ſed β propter ineptam combinationem ad μ, in alterum μ mutatur τέτυμμαι.

Et ſi in actiuo perfecto ε uerſum fuerit Attice in ο in paſſiuo iterum vertitur in ε, πέπλοχα, πέπλεγμαι, κέκλοφα κέκλεμμαι, uel etiam κέκλαμμαι. Quæ uero ante ε habent ρ cum alia conſonante, ea uertunt ε uel ο in α, ςρέφω ἔςρεφα uel ἔςροφα ἔςραμμαι, τρέπω τέτρεφα τέτροφα τέτραμμαι, præter βρέχω βέβρεγμαι.

Verba tertiæ Coniugationis, quorum index præ-

ſentis conſona eſt, ſemper σ habent ante μαι, πλήθω πέπληκα πέπλησμαι, ἁγιάζω ἡγίακα ἡγίασμαι. Cæterum uerba in ω purum contracta, ſi perfecti actiui penultimam longam habuerint, nihil ante μαι aſſumunt, ποιέω πεποίηκα, πεποίημαι, βοάω βεβόηκα βεβόημαι, χρυσόω κεχρύσωκα κεχρύσωμαι. Sin breuem σ, τελέω τετέλεκα τετέλεσμαι, γελάω γεγέλακα γεγέλασμαι. Sũt quæ abſq; σ proferuntur, ἀρόω ἤροκα ἤρομαι, δέω δέδεκα δέδεμαι. In ω purum non contracta, quandoq; σ, quandoque nihil recipiunt, ἀκούω ἤκουσμαι, κελεύω κεκέλευσμαι, κλείω κέκλεισμαι uel κέκλειμαι, μνύω μέμνυσμαι, λύω λέλυμαι, βασιλεύω βεβασίλευμαι.

Verba quartæ in λ uel ρ, eaſdem ante μαι ſeruant, ψάλλω ἔψαλκα ἔψαλμαι, σπείρω ἔσπαρκα ἔσπαρμαι.

In μ uel μν retinent η inſertum in actiuo perfecto per Epentheſin νέμω νενέμηκα, νενέμημαι, τέμνω, τετέμηκα τετέμημαι.

In ν, quæ in perfecto actiuo ν omnino abiiciunt, neque in paſſiuo habent, κρίνω κέκρικα κέκριμαι. Quæ uero in actiuo perfecto ν mutarunt in γ propter ſequens κ, in paſſiuo uertunt in μ propter aliud μ ſequens, & Attice quandoque in σ, μολύνω μεμόλυγκα μεμόλυμμαι uel μεμόλυσμαι μιαίνω μεμίαγκα μεμίαμμαι uel μεμίασμαι, φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι. & in ſecunda ac tertia perſona iterum redit in ν, πέφανσαι πέφανται, manifeſtatus es, eſt, uel occiduntur à πεφάω πέφνημι τὸ φονάω. Attici pro σ ante μαι quandoq; indicem perfecti medii accipiunt, ut in κεκορυθμένα participio pro κεκορυσμένα à κορύθω, & πεφραδμένα pro πεφρασμένα à φράζω. Singulæ quoque coniugationes perſonas perfecti & plusquamperfecti paſſiui differenter inflectunt ad hunc modum.

1 Sing. τέτυμμαι τέτυψαι τέτυπται. Dua. τετύμμεθον τέτυφθον τέτυφθον. Plu. τετύμμεθα τέτυφθε τετυμμένοι εἰσί.

2 Sing. πέπραγμαι πέπραξαι πέπρακται. Dua. πεπράγμεθον πέπραχθον, Plu. πεπράγμεθα πέπραχθε πεπραγμένοι εἰσί.

3 Sing. πέπλησμαι πέπλησαι πέπλησται. Dua. πεπλήσμεθον πέπλησθον. P. πεπλήσμεθα πέπλησθε πεπλησμένοι εἰσί.

4 Sing. ἔψαλμαι ἔψαλσαι ἔψαλται. Dua. ἐψάλμεθον ἔψαλθον. Plu. ἐψάλμεθα ἔψαλθε ἐψαλμένοι εἰσί.

Sic pluſquamperfectum ἐτετύμμην ἐτέτυψο ἐτέτυπτο. Dua. ἐτετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐτετύφθην. Plu ἐτετύμμεθα ἐτέτυφθε τετυμμένοι ἦσαν. ἐπεπράγμην ἐπέπραξο κτλ. &c.

Item tertia perſona pluralis à tertia ſingulari fit, ponendo ν ante ται ut πεποίηται factus eſt, πεποίηνται facti ſunt, λέλυται λέλυνται. Si uero conſonans prius ται antecesſerit, nequit formari tertia pluralis, ut in τέτυπται λέλεκται πέπλησται ἔψαλται, non licet interponere ν ob difficultatem proferendi, ſed circunſcribitur per participium & uerbum ſubſtantiuum τετυμμένοι εἰσί. &c.

Cæterũ Iones pro ν interponentes α ferè in omnibus uerbis hanc perſonam formare poſſunt, in uerbis primæ & ſecundæ coniugationis litera tenui ante ται poſt α impoſitum in ſuam denſam conuerſa, τέτυπται, cæſum, a, ũ. eſt τετύφαται cæſi a. æ. ſunt. κέκρυπται κεκρύφαται, λέλεκται λελέχαται, ὤρυκται ὀρώρυκται ὠρύχαται ὀρωρύχαται. In uerbis tertiæ mutatur σ ante ται in indicem perfecti medii, πείθω πέπεισαι πεπείθαται: ἐρείδω ἤρεισαι ἐρήρεισαι ἠρείδαται ἐρηρείδαται uel ἐρηρέδαται, φράζω πέφρασαι πεφράδαται, ἀχέζω ἤχισαι, reduplicatur Attice ſed per κ, ne χ denſa ſe ipſam alternatim ſequatur ἀκήχισαι hinc tertia pluralis ἀκηχέδαται, uel reſoluto augmento ἀκαχέδαται. In uerbis contractis vocalis longa ante ται in propriam breuem reſoluitur, ποιέω πεποίηται, πονέω πεπόνηται πεπονέαται. & poe

tice

tice πεπονήαται. βοάω βεβόηται βεβοήαται abuſiuum propter α α cõcurſum, χρυσόω κεχρύσωται κεχρυσόαται. In multis tamē vocalis lõga permanet apud poetas, βέβληται βεβλήαται, κεχόλωται κεχολώαται. In verbis ω purum non contractis conſonantem σ ante ται habentibus, hæc tertia pluralis formari non poteſt, ſed ſolum circunſcribitur per participium & verbum ſubſtantiuum, ἀκούω ἤκουσται ἠκουσμένοι εἰσὶ, habentibus vero vocalem vel diphthongum, poteſt eandem poſt α inſertum corripiendo ἐρύω εἴρυται ἐρύαται, κλείω κέκλεισται uel κέκλῃται κεκλίαται. Poetæ non raro productam ſeruant, δαίω δεδίαται δεδαίαται. In verbis quartę eædem immutabiles ſeruantur, ἔψαλται ἐψάλαται, ἐσπάρται ἐσπάραται, πέφανται πεφάνται. Simili modo tertia perſona pluralis pluſquamperfecti à tertia ſua ſingulari fingitur. ἐπεποίητο ἐπεποίηντο, uel Ionice ἐπεποιέατο. ἐτέτυπτο communiter circunſcribitur τετυμμένοι ἦσαν, & Ionice ἐτετύφατο.

DE NOMINIBVS VERBALIBVS.

ITEM à tribus perſonis ſingularibus perfecti paſſiui finguntur Verbalia ablato augmento. Prima gignit uerbalia in α vel ος, πέπραγμαι τὸ πρᾶγμα, ἔψαλμαι ψαλμός. Secunda in ις πέπραξαι πρᾶξις. Tertia in της τος ωρ ηρ, ἔψαλται ψάλτης ψαλτὸς, κεκόσμηται κοσμήτωρ, κεχάρακται χαρακτήρ. Item in εον aduerbia conſimilia gerundiis latinis, γέγραπται γραπτέον ſcribendum, quorum maſculinum quoque legitur γραπτέος. Etiam perfecta media pariunt verbalia in ος & η, τύπτω τέτυπα τύπος, τέμνω τέτομα τομή.

Infinitum primum à perfecto paſſiuo fit μαι in θην mutato, & in prima ac ſecunda coniugatione media litera verſa in ſuam denſam τέτυμμαι, quod naturaliter eſt τέτυβμαι ἐτύφθην, λέλεγμαι ἐλέχθην quia denſam in eadem ſyllaba præcedit denſa, non tenuis aut me

Notio infiniti α. paſſi.

dia. At in aliis cōiugationibus quicquid præcedit μαι perfecti, idem etiam θην infiniti, ut πέπλησμαι ἐπλήσθην ἔψαλμαι ἐψάλθην, ἔσπαρμαι ἐσπάρθην, πεποίημαι ἐποιήθην. Excipe εὑρέω εὕρημαι εὑρέθην, κλίνω κέκλιμαι ἐκλίθην poetice, πνύω πέπνυμαι ἐπνύνθην, μνάομαι μέμνημαι ἐμνήσθην, ῥόομαι ἔρρωμαι ἐρρώσθην, ῥέω ἔρρημαι ἐρρέθην uel ἐρρήθην, ῥηθείς.

Etiā μ ante μαι uerbi quartæ coniugationis, quod natura ν eſt, in infinito rurſus in ν cōuertitur. φαίνω φανῶ, πέφαγκα πέφαμμαι, ἐφάνθην.

Item quæ ε mutarunt in perfecto paſſiuo in α, in infinito iterum conuertunt in ε ἔστραμμαι ἐστρέφθην τέτραμμαι ἐτρέφθην.

Notio Perfect. imperatiui paſsiui ſecundā perſonam format à ſecunda indicatiui σαι uerſo in ο, & tertiam à tertia ται in θω, ac tenui præcedente mutata in ſuam denſam τέτυψο τετύφθω, πέπραξο πεπράχθω, φέπλησο πεπλήσθω, ἔψαλσο ἐψάλθω, ἔψαλθον ἐψάλθον &c.

Item prima perſona perfecti indicatiui paſsiui ante μαι habente η uel ω, optatiuum canonice formatur μαι uerſo in μην, & ι præpoſito quod uocali ſubſcribitur πεποίημαι πεποιήμην, κεχρύσωμαι κεχρυσῴμην, ſimiliter ſubiunctiuum pro ſuo canone in ῶμαι fit, πεποίημαι ἐὰν πεποιῶμαι, κεχρύσωμαι ἐὰν κεχρυσῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι, flectuntur ſicut præſentia, circunflectendo tamen, ſi poteſt, penultimam. Singul. πεποιῄμην πεποιῇο πεποιῇτο. Dua. πεποιῄμεθον πεποιῇσθον πεποιῄσθην. Plu. πεποιῄμεθα πεποιῇσθε πεποιῇντο. Sing. ἐὰν μεμνῶμαι μεμνῇ μεμνῶται, et poetice μεμνέωται. D. μεμνώμεθον μεμνῶσθον. Plu. μεμνώμεθα μεμνῶσθαι μεμνῶνται. Alias per omnes perſonas circunſcribuntur hæc præterita, quemadmodum in τύπτω.

DE VERBIS DEFECTIVIS.

DEFECTIVA tantum per præſens & imperfe ctū mobilia, ſunt quę finiunt in σκω, ανω, νω poli ſyllaba, & quędam alia, γινώσκω ἐγίνωσκον, ἁμαρτάνω ὀπύω πηγνύω. Item in ειω deriuata à præſenti uel futuro, ut à τελέω τελείω ἐτέλειον, à θέω θείω, à βέω βείω, & à βρέω βρώσω βρωσείω, ὄπτω οψω ὀψείω, quæ appetentiam actus connotant, edere cernere cupio. Etiam quæ ſimpliciter à futuris uel præteritis fiunt præſentia, ut δύω Futurum δύσω, præſens δύσω δύσεις δύσει. φρίττω peæteritum πέφρικα, Præſens πεφρίκω εις ει &c. imperfectum ἔδυσον, imperfectum medium ἐδυσόμην ἐδύσου ἐδύσετο. ἔρω, Futurum ὀρῶ, Aeolice ὄρσω, Præſens ὄρσω ὄρσομαι, Imperatiuus ὄρσον ὀρσέτω. οἴω οἴσω, Præſens οἴσω, Imperatiuus οἶσε οἰσέτω, βαίνω βήσω, Præſens βήσω βήσομαι, Imperfectum ἐβησόμην ου, ἐβήσετο. ἀπεβήσετο. ἄγω ἄξω, Præſens ἄξω, Imperatiuus ἄξε. δοιάζω uel δοάζω δοάσω, Præſens δοάσω δοάσομαι ἐδοασόμην ἐδοάσετο uel poetice δοάσσετο.

Quæ ex contractis, Attici fecerunt incontracta αὐξέω αὐξῶ, αὔξω ηὖξον, ἀλεξέω ἀλεξῶ ἀλέξω, ἑψέω ἑψῶ ἕψω. hęc à ſuis circunflexis reliqua tempora mutuãt, αὐξήσω ἀλεξήσω &c.

Quæ propter conſonantem aliquã iniectam, ε mutarunt in ι, μένω μίμνω ἔμιμνον, τέκω τίκτω, ον, ἐνέπω ἐνίσπω ον. γένομαι γίγνομαι, μην. At ἕπω ἕσπω, ἕπομαι ἕσπομαι ε non mutant, amittunt tamen ſubinde σπέτε pro ἕσπετε, σπέσθαι pro ἑσπέσθαι, σπόμενος pro ἑσπόμενος.

In ſumma, rarum uerbũ eſt apud Græcos, quod oibus ſuis temporibus abſolutũ, non indigeat aliquo tempore ab alio themate mutuando, è diuerſo rariſſimum anomalum, quod ſaltem unicam perſonam abſq; analogia conficiat, nẽpe duæ paſſim collecta à

Grammaticis vocantur anomala, proprie defectiua ſunt, non anomala, ut ἁμαρτάνω, Futurum ἁμαρτήσω, Infinitum ſecundum ἥμαρτον, Perfectum ἡμάρτηκα, mutuant ab ἁμαρτέω. ſic πίπτω, Futurum πέσω, Infinitum ſecundum ἔπεσον, à præſenti abuſiuo πέσω, Perfectū πέπτωκα à πτόω recipit ἀρίσκω ἀρίσω ἄρον ἄρηκα, ab ἀρέω. καλέω καλέσω, Perfectū κέκληκα à κλέω κλήσω. βάλλω, Perfectum βέβληκα à βλέω βλήσω. Semper itaq; in deducendis temporibus ſumendum eſt thema genuinum, licet uſus non recipiat. Aliud enim flectendæ linguæ ars eſt, aliud uſus. Ars præceptis acquiritur, uſus frequenti lectione.

DE VERBIS IN μι ANOMALIS, AC CONIUGATU DIFFICILIBUS.

Εἰμὶ ſum — Εω ſum vel vado, augetur per ι appoſitum creat εἰμὶ & ἦλι. Itẽ ἵημι per ι acceſſorium, & ε in η auctū

Præſens ſing. εἰμὶ εἶς εἶ uel ἐσσὶ, ἐστὶ uel ἐντί. Dua. ἐστὸν

Indicatiuus — ἐστόν. Plu. ἐσμὲν uel εἰμὲν, ἐστὲ, εἰσὶ ἔασι uel ἐντί.

Imperfectum ſing. ἦν ἔα ἦα ἦ ἔην uel ἔσκον, ἦς ἦσθα, ἦν ἔην ἤην ἦεν ἔσκε ἦς. D. ἦτον ἤτην: Plu. ἦμεν uel ἦμες ἦτε uel ἦστε ἦσαν uel ἔσαν. Et ἤμην ἦσο ἦτο Imperfectum mediū Reliquis temporibus præteritis caret. Futurum item actiuum ἔσω in uſu non eſt, pro quo receptum mediū ἔσομαι ἔσῃ uel ἔσεαι ἔσῃ uel ἔσεαι, ἔσεται ἔσσεται uel ἔσαι. Dua. ἐσόμεθον, &c.

Impera. — Præſens ſing. ἴσθι uel ἔσο uel ἔσσο, ἔστω. D. ἔστον ἔστων. Plu. ἔστε ἔστωσαν uel ἔστων.

Optati. — Præſens ſing. εἴην εἴης εἴη. Dua. εἴητον εἰήτην. Plu. εἴημεν εἴητε εἴησαν. Et per ſyncopen in plurali εἶμεν εἶτε εἶεν.

Futurum ſing. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο.

Subiūct. — Præſens ſing. ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ uel ἦσι Ionice. D. ἦτον. Plu. ὦμεν ἦτε ὦσι.

Infiniti. — Infinitum primum ἐὰν ἔσομαι ἔσῃ ἔσηται. &c.

Præſens ſing. εἶναι ἔμεναι ἔμμεναι ἔμεν uel ἦμεν, vn-

de ἐνεῖμεν ineſſe.

Præſ.ſi. ὁ ὢν τοῦ ὄντος, ἡ οὖσα τῆς οὔσης, τὸ ὂν τοῦ ὄντος. Fu- Particip.
turum ὁ ἐσόμενος uel ἐσσόμενος.

Pręſens ſing. εἶμι εἶς uel εἶσθα εἶσι. Dua. ἴτον ἴτον. Plu. ἴμεν ἴτε ἴσι uel ἴασι. uado indicat.

Imperfectum ſingu. εἶν εἶς εἶ. Dua. ἴτον ἴτην. Plu. ἴμεν ἴτε ἴσαν uel ἤισαν.

Perfectum εἶκα εἶκας εἶκε. &c. inuſitatum.

Pluſquāperfectum uſitatum & auctum Atti. ᾔκειν ᾔκεις ᾔκει. &c.

Perfectum medium εἶα εἶας εἶε. uel Ionice ᾖα ᾖας ᾖε. & ſoluta Diphthongo ἤϊα ἤϊας ἤϊε. At ἤϊα nomen, uiatica ſignificat.

Medium pluſquamperfectum ᾔειν ᾔεις ᾔει, tertia pluralis ᾔεισαν uel ᾔεσαν, ſic eius compoſita ἀνῄειν redierā, ἐξῄειν exiueram, ἀνῄεισαν uel εσαν. ἐξῄεισαν uel εσαν. Infinitis & futuris caret.

Sing. ἴθι (uel εἶ ab ἔω εἶ per ſynereſin, unde ἔξει apud Ariſtophanem) ἴτω. Dua. ἴτον ἴτων. Plura. ἴτε ἴτωσαν. Optatiuo & Subiunctiuo deficit. Impera.

ἰέναι ἴμεναι ἴμεν, uel etiam εἶναι. unde παρεῖναι adire, ἀπεῖναι abire. quæ uerbo ſubſtantiuo coincidunt. Infinit.

Præſens ſig. ἵημι ἵης ἵησι. Infinitiuus ἰέναι. ἵημι uado.
Præſens medium ἵεμαι ἵεσαι ἵεται.
Imperfectum ἱέμην ἵεσο ἵετο.
Imperatiuus ἵεσο ἱέσθω.
Participium ἱέμενος. Reliqua uſus neglexit.

ἕω mitto, ſedeo, cupio, induo. hinc ἵημι & εἷμαι. ἵημι mitto cupio

Indicatiui præſens Sing. ἵημι ἵης ἵησι. D. ἵετον ἵετον. Plu. ἵεμεν ἵετε ἱεῖσι uel ἱέασι, & per Craſin ἱᾶσι.

Imperfectum ἵην ἵης. &c.

Perfectum εἷκα εἷκας. &c. hinc ὁ ἑκὼς ὁ ἀφεικώς, ἀφεικέναι, & perfectum paſsiuum εἷμαι εἷσαι &c.
Pluſquamperfectum εἵκειν εἵκεις abuſiuum.

Infinitum primum ἧκα ἧκας. &c pro ἧσα, ut ſupra.

Infinitum ſecundum Sin ἧν ἧς ἧ. D. ἧτον ἧτην, pro ἧτον ἧτην, ut ſupra. Plur. ἧμεν ἧτε ἧσαν.

Futurum ἥσω ας, ει. &c. Imperatiui præſens ſingu. ἵεθι ἱέτω. &c ἐνίετε immittite ἰλια. μ.

Infinitum ſecundum ἕθι abuſiuum, uel ἕς uſitatum anomalum, hinc ἄφες dimittito πρόες ἄνες. ἕτω. &c.

Optatiui præſens ἱείην ἱείης.

Infinitum ſecundum εἵην εἵης &c.

Subiunctiui præſens ſing ἐὰν ἱῶ ἱῇς ἱῇ.

Infinit. ſecundum ἐὰν ὦ ᾗς ᾗ, & poetice ἐὰν ἕω ἕῃς ἕῃ. uel εἵω εἵῃς, unde ἀφείω dimiſero, ἐφείω immiſero ἰλια. α.

Infinitiui præſens ἱέναι ἱέμεναι ἱέμεν.

Infinitum ſecundum εἶναι ſicut θεῖναι à τίθημι. ἕμεναι ἕμεν, μεθέμεν dimiſiſſe.

Participii præſens ὁ ἱεὶς τοῦ ἱέντος, ἡ ἱεῖσα ης, τὸ ἱὲν τος. Infinitum ſecundum ὁ εἷς τοῦ ἕντος, hinc ἀφεὶς, ὑφέντες ſubmittentes ἰλια. α.

PASSIVVM MEDIVM.

PRÆSENS ἵεμαι ἵεσαι.

Imperfectum ἱέμην ἵεσο.

Infinitum ſecundum medium ἕμην ἕσο uel οὗ ἕο ἕτο. &c. iuxta formam uerbi τίθημι. ἧμαι ab ἕω fit per reduplicationem Ionicam ipſius ε pro ι, ἑέω, Præſens indicatiui paſſiui ἕεμαι, Craſi εε in η ἧμαι, ſicut δημοσθένεε δημοσθένη, generalior tamen fuiſſet contractio in ει. ἕεμαι εἷμαι, ſed coincidiſſet perfecto paſſiuo uerbi ἵημι mitto

ἧμαι ſedeo.

Notio

Notabis obiter uerba in μι Ionice per ε non ι reduplicari, ἵστημι cõmuniter, Ionice ἕστημι, unde ἕστασαν pro ἵστασαν, ἕσταθι ἀφέσταθι. ἑσταίην ἀφεσταίην, ἑστάναι ἀφεστάναι ἑστάναι ἐφεστάμεν inſiſtere ὀδύσς. α ſic θνάω θνῆμι τέθνημι,

τλάω τλῆμι τέτλημι, pro τίθημι τίτλημι, τέθναθι τέτλαθι, τεθναίην τετλαίην, infinitiuus τετνάναι penultima correpta, τεθνᾶναι uero producta, perfectum infinitiui eſt à θνάω θνήσω, τέθνηκα τέθνακα τεθνακέναι, per Craſin τεθνᾶναι.

Flectitur ſing. ἧμαι ἧσαι ἧται. Du. ἥμεθον ἧσθον. Plu. ἥμεθα ἧσθε ἧνται, Ionice ἕαται uel εἵαται. Imperfectum ſin. ἥμην ἧσο ἧτο. Dua. ἥμεθον ἧσθον ἥσθην. Plura. ἥμεθα ἧσθε ἧντο ἕατο εἵατο uel ἧατο, unde καθήατο. ἰλιαδ. λ.

Imperatiuus ἧσο ἥσθω &c. Infinitiuus ἧσθαι.

Participium ὁ ἥμενος. & cum κατὰ componitur, κάθημαι κάθησαι, uel κάθῃ κάθηται. &c.

Ακέω uel κεέω κέημι κέεμαι per Sinereſyn κᾶμαι κεῖμαι κεῖσαι κεῖται. Dua. κείμεθον. &c. tertia pluralis κεῖνται uel κέαται uel κείαται.

iaceo

Ab ἰσάω ἴσημι uel Dorice ἴσαμι, ἴσης ἴσησι. Dua. ἴσατον. Plura. ἴσαμεν per Syncopen ἴσμεν. Dorice ἴδμεν, ἴσατε per ſyncopen ἴστε. ἴσασι mutato Aeolice accentu pro ἰσᾶσι, ſicut ἄησι pro ἀῆσι ab ἀέω ἄημι. Imperfectum ἴσην ης, η. &c.

Imperatiuus ἴσαθι, & aſſumpto τ ἴσταθι, per ſyncopen ἴσθι cognoſce, uel ſis. nam imperatiuo ſubſtantiui coincidit ἰσάτω uel ἴστω. Dua ἴσατον uel ἴστον ἰσάτων ἴστων. Plura. ἴσατε ἴστε ἰσάτωσαν ἴστωσαν ἴστων. Indicatiui medii Præſens ſingu. ἴσαμαι ἴσασαι ἴσαται. Dua. ἰσάμεθον ἴσασθον. Plura. ἰσάμεθα, ἴσασθε ἴσανται, & τ interpoſito ἵσταμαι ἵστασαι ἵσταται, & cum ἐπὶ compoſitum, ἐπίσταμαι σαι. ται. &c. Futurum ἐπιστήσομαι cognoſcam, quod futuro compoſito uerbi ἵστημι coincidit ἵστημι στήσω στήσομαι ἐπιστήσομαι ſuperſiſtam.

In μι biſyllaba penultimam circunflectūt γνόω γνῶμι, χέω χῆμι præter φημὶ εἰμί.

φημὶ loquor à φάω.

Flectitur ſingu. φημὶ φῂς (cum acuto & ι ſubſcripto) φησί φασί Dua. φατόν Plur. φαμὲν φατὲ φασί. Dori. φατί uel φαντὶ apud Pinda. paſſim.

Imperfectum ſeu Infinitum ſecũdum ἔφην ἔφης (uel ἔφησθα ſecundum Iones, qui frequenter ſecundis perſonis θα ſubnectunt οἶδας οἴδασθα, per ſyncopen οἶσθα) ἔφη. Dua. ἔφατον ἀτην. Plura. ἔφαμεν ατε, ἔφασαν uel ἔφαν. Et abiecto augmento φῆν φῆς φῆ. Item ablato φ, ἦν ἦς ἦ, quod celebre eſt apud Homerum. Præſens indicatiui medii φαμαὶ σαὶ ταί. Imperfectum ſeu Infinitum ſecundum ἐφάμην ἔφασο το. &c.

Δἰζέω δίζημι præſens indicatiui medii regulare δίζεμαι. Aeoles uero uocalem indicem non reſoluentes Δίζημαι dicunt. hinc participiũ Διζήμενος quærens. Sic in ἀέω ἄημι ἄης ἄησι. D. ἄητον pro ἄετον. Infini. ἀῆναι pro ἀέναι, ἀήμεναι pro ἀέμεναι. Præſens medium ἄημαι ἄησαι ἄηται pro ἄεμαι.

Imperfectum ſine augmento, ἀήμην ἄησο ἄητο. Participium ἀήμενος. βλέω βλῆμι βλῆμαι βλήμενος. ἀλάω ἄλημι ἄλημαι, facta Attice reduplicatione ἀλάλημαι ἀλαλήμενος. ἀκαχέω ἀκάχημι ἀκαχῆναι ἀκαχήμεναι ἀκάχημαι ἀκαχήμενος uel ἀκάχμενος per Syncopen. ἀκαχμένος autem perfectum eſt uerbi ἀκαχέομαι ἠκάχημαι reſoluto augmento ἀκάχημαι ἀκαχημένος per Syncopen ἀκαχμένον ἔγχος.

DE NOMINE CAPVT V.

Primitiua ἐγώ.

PRIMITIVA ἐγὼ, σὺ, οὗ, flectuntur ſic. Sing. Nominatiuo ἐγὼ, Attice ἔγωγε. Dorice ἐγὼν ἐγώνη. Genitiuo, ἐμοῦ μοῦ. Ionice ἐμέο ἐμεῦ. Attice ἐμέθεν. ἐμέθεν. Dorice ἐμεῦ μευ.

Datiuo ἐμοί μοι. Attice ἔμοιγε. Dorice ἐμίν.

Accuſatiuo ἐμὲ με. Dua. Nominatiuo Accuſatiuo νῶϊ νώ. Aeolice ἄμμε.

Genitiuo Datiuo. νῶϊν νῷν.

P. Nto ἡμεῖς. Ioni. ἡμέες Dori. ἅμες. Aeo. ἄμμες. Gto ἡμῶν. Ioni. ἡμέων ἔων. Dori. ἁμέων. Aeoli. ἀμμέων. Dto ἡμῖν ἡμίν. Attice ἧμιν. Dorice ἁμίν. Aeolice ἄμμι ιν. Acto ἡμᾶς. Ionice ἡμέας. Dor. ἁμᾶς Aeol. ἄμμας. Sing Nominatiuo & Vocatiuo σύ. Dor τὺ τύνη. Genitiuo σοῦ. Ionice σέο σεῖο. Attice σέοθεν σέθεν. Dorice σεῦ τεῦ Datiuo σοί. Do. τοί. σί apud Aratum, poetice τίν τείν. Accuſatiuo σέ Dor. τὲ τύ Dua. Nominatiuo & Accuſatiuo σφῶι σφώ. Aeolice ὔμμε. Genitiuo & Datiuo σφῶϊν σφῷν.. Plura. Nominatiuo & Vocatiuo ὑμεῖς. Ionice ὑμέες. Dorice ὔμες. Aeolice ὔμμες. Genitiuo ὑμῶν. Ionice ὑμέων, είων. Aeolice ὐμμέων. Datiuo ὑμῖν, ίν. Dorice ὕμιν. Aeolice ὔμμι, ιν. Accuſatiuo ὑμᾶς. Ionice ὑμέας. Aeolice ὔμμας. σύ.

Singul Genitiuo οὗ. Ionice ἕο εἷο. Attice ἕοθεν, ἕθεν. οὗ. Dorice εὗ. Datiuo οἷ. poetice ἕοι. Accuſatiuo ἕ. Poetice ἓε ἕθεν.

Dua. Genitiuo Datiuo σφοίν.
Accuſatiuo σφωὲ σφωέ.

Plu. Genitiuo σφῶν, Ionice σφέων σφείων.
Datiuo σφίσιν σφίν. Accuſatiuo σφᾶς, Ionice σφέας.

POSSESSIVA.

Poſſeſsiua à primitiuis deducta, ἐμὸς ἁμὸς apud Pinda. & ἄμας forte pro ἡμετέρας. σὸς uel τεὸς, ὃς uel ἑὸς, νωίτερος, σφωίτερος, ἡμετέρος, ὑμέτερος uel ἡμός. Dorice ἁμὸς, ὑμὸς, σφέτερος uel σφός. Ea inſtar nominum flectuntur.

DEMONSTRATIVA.

Demonſtratiua οὗτος ἐκεῖνος. Sing. ὁ οὗτος, τούτου, τούτῳ, τοῦτον. Dua. οὕτω, τούτοιν. Plu. οὗτοι, τούτων, τούτοις, τούτους. Singu. ἡ αὕτη, ταύτης, ταύτῃ, ταύτην. Dua. αὕτα, ταύταιν. Plu. αὗται, ταύτων, ταύταις, ταύτας. Singu. τὸ τοῦτο uel τουτὶ, ſicut τόδε τοδὶ, τούτου τούτῳ, Dua. τούτω, τούτοιν. Plu. ταῦτα uel ταυτὶ, τούτων. &c. Quibus in ſin

ὃ pro οὗ gulari Attice additur παραγωγὴ, οὑτοσὶ, τουτουΐ, αὑτηί
τος uel ταυτησὶ, τουτοί. &c.
τοῦτο. ἡ Singu. ὁ ἐκεῖνος ἐκεινοσὶ, ἡ ἐκείνη, τὸ ἐκεῖνο. Aeolice
pro αὕτη κῆνος κείνη κῆνο. Dorice τῆνος τήνα τῆνο flexionem
poetica nominum ſequitur.

RELATIVVM.

Relatiuum αὐτὸς, trium perſonarum. Sing. ὁ αὐτὸς τοῦ αὐτοῦ, ἡ αὐτὴ τῆς αὐτῆς, τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. &c. Huius obliquis ſingularibus primitiuorum obliqui compoſiti, ſui paſſiuum efficiunt. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὴν, ἐμαυτὸ, σεαυτοῦ uel σαυτοῦ, ἑαυτῷ ἑαυτήν. &c.

Etiam ἑ dualibus pluribusq; componitur, & tam primæ & ſecundæ quàm tertiæ perſonæ congruit ſignificatione, ἑαυτῶν, ſui, noſtrum, ueſtrum, ipſorum, ἑαυτοὺς, ſe, nos, uos, ipſas. &c.

Item δεῖνα indeclinabile generis omnis eſt, uel declinabile, ὁ ἡ τὸ δεῖνα, τοῦ τῆς δεῖνος, τῷ τῇ δεῖνι, τὸν τὴν τὸ δεῖνα. uel ὁ ἡ τὸ δεῖνα, δείνατος. uel ὁ ἡ τὸ δεὶς, δεῖνος.

Apud poetas μὶν νὶ ψὲ, omnis generis, utriuſq; numeri, accuſatiui caſus, pro, αὐτὸν αὐτὴν αὐτὸ αὐτοὺς αὐτὰς αὐτὰ leguntur. Item οἱ pro αὐτῷ αὐτῇ uel αὐτοῦ. Pinda. & Aratus.

DE ADVERBIO CAP. VI.

ADVERBIORVM quædam primaria, quædam deriuatiua ſunt. A genitiuo plurali nominis adiectiui aduerbium fit uerſo in ς, ὁ ἀληθὴς τῶν ἀληθῶν ἀληθῶς uere, ὀξὺς ὀξέων ὀξέως. Deductitia ſunt, & in σι, ἑλληνισὶ, θρακισὶ ῥωμαϊσί. Item in δον, ην, α, ι, βοτρυδὸν à βότρυς, ἀγεληδὸν ab ἀγέλη, σύδην à σύω, ſic πανσυδὶ πανσυδίη, συλλήβδην à συλλήβω, ἀντιβίην ex ἀντὶ & βία, πανστρατὶ, παμμαχεὶ à στρατὸς μάχη & πᾶν. Et quædam alia ſtudioſis frequenti lectione uenanda.

Item δε σε ζε adiectiones ſyllabicæ, notæ ſunt ad locum. ἐκεῖ αὐτοῦ illic, ἐκεῖσε αὐτόσε illuc, οἶκονδε uel οἴκαδε, ὅνδε δόμονδε, ἀθήναζε. De loco θεν uel θε poetice οἴκοθεν, ὕπερθεν, ἄνθρωθε. In loco θισι, οὐρανόθι, ἀθήνησι.

Conſimiles particulæ ſunt αρι ερι ζα βου λα λι, quę extra compoſitionem nihil ſignificant, præfixæ uero aliis dictionibus, earum ſignificata adaugent, δῆλος ἀρίδηλος ἐρίδηλος, θεός ζάθεος, βουλὴ ζάβουλος quo nomine diabolum ſignat Ciprianus, quod impia conſilia inceſſanter ſuggerat mentibus humanis, forte legendum ζάβολος, inceſſanter perdens, nam ζαβάλλειν apud Heſych. pro ἐξαπατᾶν Conſimiliter βούλιμος βούπαις βουγάνος, λιπόνηρος. πτύω λαπτυής. qui immodice excreat.

Etiam νη in compoſitione priuant, νήκεροι, νήποινος, νήποδες. Item α iam priuat iam congregat, ἄδοξος, ἄλοχος. Item δυς difficultatem uel malignitatem δυσφόρητος δυσάρεστος.

Denique nomina adiectiua neutri generis ſæpe pro aduerbiis ſumuntur, ὀξὺ pro ὀξέως, τὰ πολλὰ ἄλλα, pro πολλαχῶς ἄλλως. è regione pro nominibus aduerbia, οἱ πλησίον μου pro οἱ πλήσιοι μου.

DE PRÆPOSITIONE
CAPVT. VII.

DATIVO ἐν conſtruitur ἐν οἴκῳ ſed. ἐν διδασκάλου, defectiuum Atticum eſt, pro ἐν οἴκῳ τοῦ διδασκάλου. poetice εἰν uel ἐνὶ, ἔνι uero pro ἔνεστι, ſi non paſſa fuerit ἀναστροφὴν ut ὧ ἔνι.

Εἰς uel ἐς, Accuſatiuo, εἰς πόλιν. At εἰς διδασκάλου defectiuum eſt, εἰς ad inanimata ſæpius refertur, εἰς πρὸς ad animata, εἰς ἀγοράν, πρὸς δικαστάς. Etiam εἰς magis ad laudem, πρὸς in malum ſumitur, ὕμνος εἰς ἀπόλλωνα, πολεμεῖ πρὸς πατρίδα. Et eſt quando εἰς capitur in malum, ἠγνωμονήκασιν εἰς ἡμᾶς.

Etiam ἐν Accuſatiuo cōſtructum pro εἰς ponitur apud Pindarum ἐν νόμον.

ἐξ ἐξ, uocali, uel ἐκ conſonante ſequente, iungitur Genitiuo, ἐξ ἀργυρέου, ἐκ νεότητος.

σὺν σὺν, Attice ξὺν, Datiuo, σὺν λόγῳ.

πρὸς πρὸς Attice ὡς, Ionice ποτὶ uel προτὶ, Odyſſ. δ. Dorice ποτὶ, Cū genitiuo ſignat motum à perſona πρὸς θεοῦ τὰ ἄγαθά, uel nota eſt iurandi, ἦκε πρὸς θεοῦ, πρὸς κελίοιο κελεύτου, uel contra coram'ue denotat, πρὸς θεῶν μακάρων, uel officium, οὐ πρὸς ἰατροῦ. Cum datiuo ſignificat prope, iuxta, πρὸς τοῖς ποσί. Cum accuſatiuo motū ad perſonam, habitum uel imitationem, πρὸς σὲ ἔρχομαι. ὡς τὰ δύο πρὸς τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς ὀκτώ. ᾄδω πρὸς αὐλόν.

πρὸ πρὸ Genitiuo, πρὸ τῶν πυλῶν.

ἀνὰ ἀνὰ, Accuſatiuo, ἀνὰ στρατόν. Compoſita denotat ſurſum uel re. ἀναβαίνω, ἀνατρέχω. Homerus χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ pro σὺν cecinit.

κατὰ κατὰ uel καταὶ. cum genitiuo notat contra, ſuper, de, κατὰ αὐχένου ὁ λόγος, ᾄδει κατὰ γῆς, κατ' ἀνθρώπου λέγεται τὸ ζῷον. Poeta κατ' οὐλύμποιο καρήνων dixit pro ἀπό. Cum accuſatiuo ſecundum, per, in, κατὰ τὸν ὅμηρον, κατὰ νῆας ἀχαιῶν, κατὰ χώραν.

Διὰ Διὰ cum genitiuo, per, διὰ σοῦ, διὰ τῆς ἀγορᾶς. Cum accuſatiuo, propter, διὰ σέ, etiam per apud Homerum διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.

μετὰ Μετὰ genitiuo, cum, ἡδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος. At μετὰ τριτάτοισι ἄνασσε. Homericum eſt, μετ' ἀνδράσι: Cum accuſatiuo, poſt, μετὰ τὴν ἑορτήν.

παρὰ Παρὰ, πὰρ, παραὶ, cum genitiuo, ab, παρὰ σοῦ. datiuo, apud, παρὰ σοί. Accuſatiuum, ad, propter, uel praeter, παρὰ σὲ ἔρχομαι, παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, παρὰ γνώμην.

ἀντὶ ἀντὶ genitiuo, pro, ἀντὶ πολλῶν, compoſita par uel contra denotat, ἀντίθεος.

ἐπὶ cum genitiuo & datiuo,ſub,ſuper,in,circa,ἐπὶ ἄρχοντος αὐγούστου,ἐπὶ γῆς,ἐπὶ πολλῶν,ἐπὶ τῷ βασιλεῖ,ἐπὶ τούτοις,ἐπὶ λίθῳ,ἐπί ἀγχιθῶ. Accuſatiuo,ad,ἐπὶ ξένον. Cũ Cum genitiuo,etiam,ad,cõtra ἐφ᾽ ἑλλάδος, ἐπ᾽ ἀρκτῶ αὐ βορέαο,ἐπ᾽ ἀντολίης ad orientem. ἐπὶ

περὶ cum genitiuo & datiuo,de,pro,περὶ σοῦ μάχομαι,Δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. Cum accuſatiuo circa, περὶ βωμόν. At περὶ πύργῳ,περὶ δουρὶ, Homerica ſunt. Cõpoſita ſignat circum cõn,uel excellẽtiam,περίειμι, περιέχω,περίκλυτος. περὶ

ἀμφὶ eiuſdem cuius περὶ ſignificati & conſtructionis eſt,& quandoq; ſimul componũtur,ἀμφιπεριστρέφα. ἀπὸ genitiuo,ἀπὸ δικαίου. ἀμφὶ ἀπὸ

ὑπὸ ὑπαὶ genitiuo,datiuo,& accuſatiuo,ſub,ὑφ᾽ εἵματος,ὑπὸ δένδρῳ uel δένδρον. ὑπὸ

ὑπερ ὑπεὶρ genitiuo,pro,de,ſuper,ὑπὲρ κτησιφῶντος, ὁ λόγος,ὑπὲρ ὧν εἶπον, ὑπὲρ καπνοῦ. Accuſatiuo ſupra uel ultra, ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονῶ, ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία. ὑπὲρ

Præpoſitiones uerbis compoſitæ eundem caſum, quem extra compoſitionem expetunt,ὑπὲρ σοῦ,ὑπερέχω σου. Varius uſus, uariaq; ſtructura præpoſitionum poetis πρὸς pro ὑπὸ,παρὰ pro διὰ,ὑπὸ pro μετὰ. Pindar. Celebre eſt poetis præpoſitiones compoſitas diſſoluere per alterius dictionis Epentheſin,κατὰ γοῦα κάλυψε, pro γοῦα κατεκάλυψε,ἐκ δ᾽ ἐγέλασε, pro ἐξεγέλασε δέ. ἐξ ἔρον εἶτο, pro ἐξεῖτο ἔρον. Interdum plures dictiones intercedunt, οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, pro κατήσθιον. Notio

Inſuper præpoſitiones dictionibus componere ſolent poetæ,à quibus reſoluendæ ſunt, ἰθάκην κατακοιρανέουσι, pro κοιρανέουσι κατ᾽ ἰθάκην.

Deniq; præpoſitiones ſæpe ſuis caſibus poſtponũtur apud poetas κακῶν ἐξ,ἀρτέμιδι ξύν, & in biſyllabis

διὰ et ἀ/ νὰ non poſt po/ nuntur.

pyrrichiis accentus tranſfertur, ἰκῶν ἀποξένϑῳ ἔπι διανέιοντι. In oratione uero pedeſtri ſolum περὶ poſtponitur, τούτων πέρι, aliàs πέρι ſine caſu cum accentu in prima, aduerbium eſt, ſignificatq; excellenter, ſic πάρα præſto.

Coniunctionem, quando ex Latinis grammaticis ſatis manifeſta eſt, prætereundã cẽſuimus, cõſequenter tradituri de Sintaxi, eos ſaltẽ dicendi modos, qui Latinis uel ignorantur, uel omnino ſunt contrarii.

DE CONSTRVCTIONE CA. VIII.

Conſtru/ ctio arti/ culi.

Solis dictionibus præponuntur articuli, quæ certæ definitæq; eſſe debent in oratione. Nempe interrogatiuis & infinitis, quibus ineſt ſignificatio hæſitans ac dubia, minime competunt articuli, τίς, ποῖος, ὁποῖος. Neque etiam pronominibus primitiuis, demonſtratiuis, uel relatiuis, quia ex ſe ſatis certa ſunt, niſi forte ob maiorem emphaſin, ut ὁ οὗτος Pronomina uero poſſeſsiua, quæ uaga adiectiua ſunt, per articulos ſuis ſubſtantiuis aſtringi poſſunt, ὁ οἶκος ὁ ἐμός, ἡ ἡμετέρα μήτηρ.

Adiectiuum ſubſtantiuo poſtpoſitum, ligatum articulo, immediate ſubſtantiuo inhæret ἀριστοτέλης ὁ σοφὸς διαλέγεται, non ligatum in prædicati locum recedit, uerbo ſubſtantiuo ſubintellecto ἀριστοτέλης σοφός, ſubintellige ἐστὶν, quod & in genitiuum pluralem articulatum conuerti poteſt, ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν, Ariſtoteles è numero ſapientum eſt.

Et ſicut per articulum ſubſtantiuo adiectiuum poſt poſitum conglutinas, ita quoq; duo ſubſtantiua. αἴας ὁ υἱὸς τελαμῶνος πολεμεῖ, Attice per defectum alterius ſubſtantiui, αἴας ὁ τελαμῶνος πολεμεῖ. ſin υἱὸς liberum permiſeris, erit prædicatum, uerbo ἐστὶν ſubintellecto, αἴας υἱὸς τελαμῶνος, Aiax filius eſt Telamonis.

Duo articuli orationem incidentes, eleganter ſi-

mul præponuntur, οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες ſimiliter tres οἱ τὴν τῶν ἀπάντων ἔχοντες φροντίδα.

Item τοῖς περὶ τὸν ἀλκίνοον, pro τῷ ἀλκίνοῳ. εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν ζήνωνα καὶ δίφιλον, pro εἰς τὸν ζήνωνα καὶ δίφιλον, ſimilesq; dicendi formulæ Atticorum ſunt.

Tam cōparatiuus quàm ſuperlatiuus genitiuo con ſtruitur, ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος αἴακος καὶ ἰσχυρότατος πάντων ἑλλήνων.

Conſtru ctio nomi.

Diſconueniunt ſæpe genere & caſu nomina apud poetas, κλυτὸς ἱπποδάμεια pro κλυτὴ, θῆλυς ἐέρση pro θήλεια, ἄλλε ψυχὴ σκῆπτρον ἔχων pro ἔχουσα, αἰδὼς καὶ νέμεσις καλυψαμένω pro καλυψαμένα, apud Heſiodum, ἀπόλλωνα ἀστράπτων pro ἀστράπτοντα.

Item neutra nomina pluralia frequentius iungunt uerbis ſingularibus, τὰ ζῶα ἐσθίει, pro ἐσθίουσιν. Etiam maſculina uel fœminina apud poetas τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, pro ἦσαν. Et, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλονται.

Præterea neutra adiectiua tā ſingularia quàm pluralia frequentiſſime aduerbiorum uice habentur ἡδὺ uel ἡδέα (εὐρὺ ἀνάσσων Pinda.) γελᾷ blande ridet. Item maſculina fœminina nonnunquam, ἀγχίθυρος ναίουσα πλησίον. Theo. Idyll. 2. Nonnunquam binæ dictiones, σὺν ἀγαθῇ τύχῃ pro εὐτυχῶς, σὺν δαίμονι pro εὐδαιμόνως &c.

τέλλεται in Pida-romę im preſſo.

Genitiui pronominum primitiuorum pro poſſeſſiuis ſumuntur, πατήρ μου, pro πατὴρ ὁ ἐμὸς, πατὴρ ἡμῶν, pro. πατὴρ ὁ ἡμέτερος.

Mutatio perſonarum fit, σφέτερον πατέρ' ὑμείοσαι, pro ἡμέτερον. τίς τ' ἄρ σφωε, pro αὐτώ. Item numeri, ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας, οἴω, pro ἡμᾶς. Et apud Pinda. uerbum duale γαρύετον pro plurali γαρύουσι.

Conſtru ctio præ nominū

Verba ſenuſum ſignificatiua iunguntur genitiuo,

Conſtructio uerborum. ἀκούω τῆς φωνῆς, αἰσθάνομαι, ἕπομαι, γεύομαι, ὀσφραίνομαι, ἐράω, ἐπιθυμῶ. Exceptis uiſum ſignificantibus, quæ accuſatiuo iungũtur, ὁρῶ τὴν πόλιν. Conſtruuntur quoque genitiuo uerba dominandi, curandi, aſſequendi, ſeparandi, priuandi'ue, κυριεύω κρατῶ σου, φροντίζω ἐπιμέλομαί σου, τούτου ἔτυχον, διαφέρω χωρίζομαι στέρομαι τούτων, ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ. Nec mireris ſi prædicta uerba interdũ datiuo uel accuſatiuo cõſtructa inuenias apud poetas, ἀγλαΐαις ἕπομαι, λάχοντες οὐκ ὀλίγην δόσιν. Pida.

Quodlibet uerbum genitiuo conſtruitur ſignificãti tempus aut partem, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐργάζεται, ἔκρουσα τοῦ ποδὸς, πίνω τοῦ ὕδατος, bibo de aqua, πίνω τὸ ὕδωρ bibo aquam.

Item datiuo deſignanti inſtrumentum uel cauſam, ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, φθόνῳ ταῦτα ἐποίησε.

Datiuo iunguntur uerba ſequendi, ἕπομαι ἀκολουθῶ σοι. Dicis congrue, ἀφαιρῶ σε χρυσίον χρυσίου uel χρυσίῳ, ἀφαιρῶ σου uel σοι χρυσίον.

Attici plerunque caſum uerbi præcedentis ſequenti conſtruũt, licet ab eo ſit alienus χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, pro ἃ ἔχω. ἀπολλαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν. Vtuntur item accuſatiuo pro datiuo, ἀρέσκεις pro σοι, οἷά με ποιεῖς pro μοι. Theo. Idyll 2. Et uerbis actiuis pro paſsiuis, & e diuerſo, γράφειν pro γράφεσθαι.

Quedam uerba propter uaria ſignificata uariis caſibus iunguntur, κυριεύω σου, domitor tui, κυριεύω σε, dominum te facio. &c.

Accipitur modus pro modo, ut ἐὰν ἔλθοις pro ἔλθῃς, τέμνειν pro τέμνε, πεποίηται pro πεποίηκε.

Infinitiuus cum aduerbiis, πρὶν ἕως μὴ ὡς ſæpe pro indicatiuo, optatiuo, uel ſubiunctiuo, prout ſententiæ concinit, accipitur, πρὶν εἰπεῖν pro εἶπον ες. ε. ομεν. ετε. uel εἴπω ης. η. &c. ἕως παρατεῖναι, pro παρατείνω ης. η. μὴ γνῶναι pro μὴ γνοίην. ης. η. γνῶ γνῷς. ῷ &c. ὡς εἰπεῖν, ut ita dic dicere

eã ſic dicere licet, Græcis frequens uſus eſt ἀορίστων infinitiuorum, quãdo per ἵνα in ſubiunctiuum poſſunt conuerti, ἐθέλω γράψαι, ἐθέλω ἵνα γράφω, κελεύει διδάσκειν σοι, κελεύει ἵνα διδάσκῃ &c.

Infinitiuus præpoſito articulo neutro, naturam nominis induit, τὸ φιλοσοφεῖν κέρδος ἐλευθέρου, & materialiter capitur, ſicut etiã aliæ dictiones, & orationes quandoq; τὸ ἄνθρωπος, θεῖον μάθημα, τὸ γνῶναι τινα σαυτόν.

Item particula ἂν optatiuo uel ſubiunctiuo adiicitur, & potentiam denotat, τοῦτο ἂν γένοιτο uel γένηται, hoc factu eſſet poſsibile. Non raro indicatiuo ἔλεγον ἄν, ἐγεγράφειν ἄν. Quandoq; nõ expreſſa apud poetas ſub intelligit. ἦλθον uenisſem, pro ἦλθον ἂν Theoc. 2. Idyll.

Genitiuus participii abſolute ponitur, ἐμοῦ διδάσκοντος, me docente, etiam nominatiuus ſingularis participii neutri generis, ἀκουσθὲν αὐτῷ, pro ἀκούσαντος αὐτοῦ. δέον ἕτερα, pro δεόντων ἑτέρων. Cõſtructio participii.

Item pro σωκράτης περιπατεῖ, elegantius dixeris, σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν, pro, σωκράτης ἀγαθός ἐστι, σωκράτης τυγχάνει ὢν ἀγαθός. Cõſtructio aduerbiorum.

Aduerbia ſi poſt ſe caſum habent, cõſtruuntur genitiuo, πόῤῥω τῆς πόλεως, πρὶν τοῦ μηνός, λάθρα χωρὶς τῶν ἄλλων, ἄτερ τοῦ μεγέθους exceptis aduerbiis congregandi quæ datiuo adhæret, ἅμα τοῖς ἄλλοις. & iurandi accuſatiuo, νὴ καὶ μὰ δία. etiam deriuatiuis quæ primitiuorum ſtructurã ſequuntur, ἄξιος λόγου, ἀξίως λόγου, ὅμοιος ὁμοίως τοῖς ἄλλοις.

Duæ negationes ſæpe Græcis uehemẽtius negãt, οὐ μὴ ποιήσω, nequaquam faciam.

Præterea plura græcæ linguæ ſchemata apud probatos autores obſeruare licebit ſtudioſo, ut συλλαβοῦσα δύναμις cõprehendendo totis uiribus, ὅσον ὀλίγον ἀπέχει aliquantulum diſtat. Defectiuas orationes ὃν τρόπον pro κατὰ ὃν τρόπον. τὸ δὲ, δι᾽ ὃ δή, διόπερ, ὄμνυμι δμόμνυμι.

DE ACCENTIBVS ET OBITER de quantitate uocalium α.ι.υ. Cap. IX.

Rectus declin. primæ. NOMINATIVVS primæ declinationis accentum habet in penultima & α ſemper productam αἰνείας χρύσης exceptis in της uerbalibus à uerbis contractis quæ penultimam acuunt, ποιητής, μιμητής. item quibuſdam à uerbis incontractis, κριτής δικαστής. In ας autem circunflexa Dorica ſunt, κοσμᾶς.

Secūdæ In Secunda declinatione α finalis recti nominum adiectiuorum, eius quantitatis eſt, cuius ultima ſyllaba genitiui ſui maſculini, ὁ θεῖος τοῦ θείου ἡ θεία ὁ ἥμερος τοῦ ἡμέρου ἡ ἡμέρα ὁ ἡδύς τοῦ ἡδέος ἡ ἡδεῖα præter ἡ δῖα ab ὁ δῖος τοῦ δίου. Item α nominum à uerbis in ευω producitur πρεσβεία à πρεσβεύω.

Similiter in ρα præcedente ſola uocali, πήρα, etiam σκύρα αὔρα. In αια poliſyllaborum, σεληναία.

In ια, δα, θα, φιλοσοφία, λήδα, κιναίδα.

In aliis ſemper corripitur, πεῖρα, γαῖα, ὀμόνοια, εὐγένεια, θάλασσα &c.

Nomina in ια, υνη, οη, frequentius penacuuntur, κοιλία, εὐφροσύνη, ἀρσινόη.

Penultimam longam nominatiui in α biſſyllabi accentus plerunq; occupat, χώρα μοῦσα.

In α correptam nomina pluriſyllaba ante penultimam acuunt, εὐγένεια ὁμόνοια δέσποινα.

Tertiæ. Tertię declinationis poſſeſſiua in κος ultimam acuunt, λογικός. κή. κόν. In ιος uel νος antepenacuuntur οὐράνιος, ανία, ανον. λίθινος, ίνη, ινον.

Antepenacuuntur properiſpomena Trochaica in cōpoſitione, δοῦλος εὔδουλος, etiam alia quædam ὥρα πρόωρος, μέτρον ἔμμετρος.

A mediis præteritis uerbi κτείνω uel τρέφω compoſita, ſignificationis quidem paſsiue antepenacuuntur, ξιφόκτονος enſe occiſus, λαότροφος à populo nutritus.

Actiuę uero penacuũtur, ξιφοκτόνος, gladio interficiẽs, λαοτρόφος nutritor populi.

A πολῶ cum præpoſitione compoſita antepenacuuntur, πρόπολος, ἀμφίπολος, cum alia parte orationis penacuuntur, ἀνδροπόλος, εὐηπόλος. Similiter reliqua ſere à præteritis mediis compoſita, ἀστρολόγος, ἄλογος, ἄνομος, παμφάγος, δορυφόρος. δημοβόρος. α priua tiuū na turā ſa/ pit ἀντὶ

Antepenacuuntur in ιον ſubſtantiua neutra, μυστήριον ἱππάριον ἐπιστόλιον μόριον ἐπινίκιον. In ῶον uero penultimã circunflectunt, ἰχθυοτροφεῖον μνημεῖον βαλανεῖον κουρεῖον. Subſtantiua biſyllaba frequenter accentum habent in prima, λόγος, ὦμος humer⁹, adiectiua ultīa, ὠμὸς crudus.

Biſſyllaba interrogatiua primam accentuant, ποῖος; qualis? πόσος: quantus? Facta uero infinita, ultimã, ποιὸς qaaliſcunq;, ποσὸς quantuſcunq;.

Verbalia in μος & τος acuunt ultimam, συλλογισμὸς, πληκτὸς, ποιητὸς, quæ ſi dictioni, cui uerbũ nõ põt, componantur, accentum traducunt, σύμπληκτος ἄποιητος.

Vltima uocali in nominibus per apoſtrophum abiecta, ſi ſupra ſe acutum habuerit, ad præcedentẽ ſyllabam transfertur, δεινὰ, δείν᾽ ἐπὶ πέλει. in aliis autem dictionibus cum uocali deciditur, κατὰ, κατ᾽ ἐμοῦ.

Quartæ declinationis acuunt rectum nomina in ἂν Notio & α producunt, πτὰν πάν. At πᾶν omne, ſuum maſculinum ſequitur πᾶς.

In ας fœminina & α corripiunt, λαμπὰς δεκάς.

In αυς & αυξ monoſyllaba, ναῦς λαῦς αὖξ, ſed παῦς contractum eſt.

In ης adiectiua flexa per εος, ἀληθὴς, excipe quæ plenitudinem ſignificãt πλώδης, etiam quedam compoſita ἀμήκης παμμεγέθης.

In ηρ, σωτήρ, præter μήτηρ δημήτηρ θυγάτηρ.

In υς adiectiua et υ corripiunt ἡδύς, præter θῆλυς.

In ως, ἀχιλλὼς πηλώς. Dori. ἀχιλλᾶς πήλας.

In ων cōprehēſiua, κοιτὼν χιτὼν περιστερεὼν ἀπατεών.

In ω & ως fœminina, λητὼ, αἰδώς.

In penultima accentum recipiunt maſculina in ας, & α producunt, αἴας ἄτλας, præter μέγας λᾶας.

In ξ, ἅρπαξ φοῖνιξ, & maſculina quidem ancipitē ante ξ extendūt, fœminina uero corripiunt, ὁ θώραξ φοῖνιξ κήρυξ, ἡ αὖλαξ

In ης propria compoſita, ἀριστοτέλης, σωκράτης.

In της fœminina abſtracta, φιλότης præter βραδυτὴς, ἀνδροτὴς, ταχυτὴς, δηιοτής.

In ης adiectiua, χαρίεις.

In ων ꝑpria, adiectiua, & gentilia, πλάτων ἀκτήμων, λάκων, At ποσειδῶν ξενοφῶν contracta ſunt ex ποσειδάων ξενοφάων.

antepenacuuntur huiuſmodi compoſita, ἄχαρις ἄπολις πολύμητις, ἔναλκις, ἄκνημις, item ἄδωνις ἔπηλυς.

Neutra primam ſyllabam accentuant, & α ι υ finales ſemper corripiunt, νόμισμα, σίνηπι, ἔλεος, πῶυ, γῆρας, ςόμα, δῶμα.

Circūflectuntur monoſyllaba in υς, μῦς σῦς, itē βοῦς, πῦρ σκῶρ, ἰχθῦς, ὀσφῦς ὀφρῦς. Et cōtracta τὸ φῶς à φάος (ſed ὁ φὼς uir, incontractum eſt, βῶξ κρῆς, à βόαξ κρέας.

Quædam propter uaria ſignificata uarie recipiunt accētus, ut βίος uita, βιὸς ſagitta, πονηρὸς prauus, πόνηρος laborioſus, nonnulla omnino à communi tramite recedūt, ut χρύσεος χρυσοῦ, pro χρυσοῦς, ἀργύρεος ἀργυροῦς, ἡ μία, τῆς μιᾶς, τῇ μιᾷ, τὴν μίαν, ὁ δεσπότης ὦ δέσποτα, ὁ μητιέτης ὦ μητίετα, ἡ θυγάτηρ μήτηρ, τῆς θυγατέρος μητέρος &c.

Item ſecundæ declinationis genitiuus pluralis nominis adiectiui accētum habet genitiui ſui maſculini tertiæ declinationis ex ſtentis, ὁ ἅγιος τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία τῶν ἁγίων non ἁγιῶν, apud Pindaru ποντιᾶν pro ποντίων maſculino tamē exiſtēte quarti declinatus, genitiuus fœmininus circunflectit ultimam, ὁ ἡδὺς τῶν ἡδέων ἡ ἡδ-

ἀηδὼν τῶν ἀηδόνων, ὁ μέλας τῶν μελάνων, ἡ μέλαινα τῶν μελαινῶν, ὁ τύπτων τῶν τυπτόντων, ἡ τύπτουσα τῶν τυπτουσῶν. Cæterum ſubſtantiua ſemper genitiuum circunflectunt, ut dictum eſt in declinatione ſecunda.

Inſuper nominatiuus pluralis adiectiui fœminini, nominatiuū plurale maſculini ſequitur, non ſuum nominatiuū ſingulare, ὁ λίθινος οἱ λίθινοι, ἡ λιθίνη αἱ λίθιναι.

Quartę declinationis uocatiuus propriorū in ης accentum antepenultimam reducit, ὁ ἀριστοτέλης ὦ ἀριστότελες, ὁ σοφοκλέης contractè ὁ σοφοκλῆς ὦ σοφόκλεες ὦ σοφόκλεις, ſic quorundam in ων uocatiuus in ον, ὁ ἀγαμέμνων ὦ ἀγάμεμνον, ὁ κακοδαίμων ὦ κακόδαιμον, & nominum in ηρ uocatiuus in ερ, ὁ πατὴρ ὦ πάτερ, ἡ δημήτηρ θυγάτηρ ὦ δήμητερ θύγατερ.

Vocatiuus in ευ nominum in ευς circunflectitur, ὁ βασιλεὺς ὦ βασιλεῦ, quia αυ & ευ diphthongi finales, ſi habent accentum, circunflectuntur, φεῦ, πανταχοῦ præter ἰδού.

Ancipites finales in obliquis quartæ declinationis corripiuntur, τῷ αἴαντι, τὸν αἴαντα, τοῖς αἴασι, τοὺς αἴαντας. In obliquis primæ & ſecundæ declinationis producuntur, præterquam in accuſatiuo ſingulari, qui ſemper eiuſdem temporis eſt cum recto τὰς μούσας. Omne uerbum habens ſuper ultima longa accentum circunflectitur, τυφθῶ, & abiecto augmento accentus cadit in ultimam ἐν, præter χρή. Notio.

Imperatiuus accentum habet in prima, exceptis ἐλθέ, εὑρέ, λαβέ, ἰδέ. Infinitum primum infinitiui actiui habet accentum in penultima, ποιῆσαι, ſecunda perſona infiniti primi imperatiui medii in prima, ποίησαι. At ποίησαι optatiuū eſt.

Infinitum primum participii actiui α producit ποιήσας. Item ſolum tria participia præſentia ultimam acuūt, ἰὼν κιὼν ἰών.

Verba trochaica properiſpomena non tranſferūt

accentum in compoſitione, ἄχε κατάχε, præter οἶδα σύνοιδα, οἶδα σύνοιδα, κάμου πρόσκειμαι.

In cęteris accentus uerborum manifeſti ſunt ex τύπτω & aliis exemplis præſcriptis.

DE INCLINATIVIS.

Notio de incli natiuis.

DICTIONES grææ aut nullum habent accentum ſcriptum, ſicut monoſyllaba quædam ὁ εἰ ἐξ, aut ſaltem unum ἄνθρωπος, duos uero nũquam niſi alter aduentitius ſit propter dictionem inclinatiuam ſequentem.

Dictio inclinatiua eſt, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem ſyllabam, eam ſcilicet acuendo, ut ἤκουσά τινος.

Talis inclinatio fit, quãdo præcedẽs uocabulũ προπαροξύτονον, προπερισπώμενον uel παροξύτονον, trochaicũ eſt, ἀρκεσίλαός τε, σκῶλόν τε λάμπε τε. Ariſtarchus tamen ut ferũt, ἀνδράμοι nõ ἀνδράμοι legẽdum cẽſuit, nõ cõmodam ratus inclinationem fieri in paroxytono trochaico. Alias inclinatiuũ monoſyllabũ ſaltem ꝓpriũ accẽtũ amittit, σοφός τις, σοφῶν τε, ἀτρεΐδης τε πάρος γε, πλέκον τε, ſimiliter biſſyllabum præcedẽte oxytono uel periſpomeno, καλόν τινα οὖτινος, alias conſeruat, ἀνθρώπου τινός.

Dictiones inclinatiuæ ſunt ex nominibus τις infinitum cũ obliquis τινὸς τινὶ τινὰ &c. ἤ λτέ τις καί τινα, ſic τοῦ τεοῦ pro τινός, & τῷ pro τινὶ, οὔτε τῷ ἄλλῳ ſed τίς τίνος τίνι &c. cum acuto in prima, interrogatiuum eſt, & nõ inclinat accẽtum.

Ex uerbis εἰμὶ & φημὶ cum reliquis perſonis præſentis, φέρτερός εἰμι, αἱματός εἰς ἀγαθοῖο, μακάριόν φημι φησὶ φασί. Item ἐστι, quãdo ſermonis eſt initium uel aduerbiis οὐκ ὡς, uel coniũctionibus καὶ εἰ ἀλλὰ, uel ꝓnomini τοῦτο poſtponitur tũc non inclinat accẽtum, ſed habet in prima, ἔστι πόλις ἐφύρη, οὐκ ἔστιν, ὡς ἔστι, καὶ ἔστιν εἰ ἔστιν, ἀλλ᾽ ἔστι

πόντῳ ἐστι. Aliàs ſi præcedēs dictio apta eſt, accētum inclinat, οἰκός ἐστι, κακός ἐστι, ἄκακό ἐστι, ἑρμῆς ἐστι, ſi ineрta, accētū, ut par eſt, habet in ultima, λόγος ἐστι, ἔρως ἐστί, μάντις ἐστί, ἔρως ἐστί. Item φοῖνιξ ἐστὶ nō inclinatur, quia ſpondæus eſt, ξ ultimam faciente poſitione longam.

Pronomina quæ ſemper inclinātur, ſūt μου, μοι, μοι. τοι, με, μιν, σφιν σφι, σφωε, κλῦθί μοι, οὐ γάρ μοι, καί τοι καί με. Quæ modo abſolute ſumūtur, & propriū accētum inclinat, modo emphatice, & nō inclināt, ſūt hęc σοῦ, σοί, σέο, σοι, σε, ἕο, ἕν, οἷ, ἕ ἕθεν. σφί, σφῶν, σφίσι, σφέας, ἤκουσά σου audiuite, ſimpliciter, σοῦ ἤκουσα te audi, nō aliū. Aduerbia interrogādi biſſyllaba accētum habēt in penultima, & nō inclināt, facta uero infinita in ultima, & inclināt πόθεν, unde? ποθὲν alicunde, πόθεν ἤλθες, ἦλθόν ποτε. Similiter monoſyllaba interrogatiua, proprium accētum ſeruāt, infinita inclināt, πῶς οἶδας; οἶδά πως, ſic πῆ πουπω, & ſi ſunt alia. Ex coniunctionibus inclinatiuæ ſunt τε κεν κε γε περ νυ νυν pro δή, περ θην ἔχ. Etiam δὲ quādo cum articulis diuiſiuum patitur apoſtrophū, ὁ μὲν, ὁ δὲ uel ὅδ', οἱ δὲ οἵδ', τὴν δὲ τήνδ'. &c.

ΤΕΛΟΣ.

Venetijs per Ioan. Antonium de Nicolinis de Sabio, Expenſis uero D. Melchioris Seſſæ. Anno Domini. M D X L. Menſe Iunio.

DISSIMILIVM·INFIDA SOCIETAS